

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»
ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Α΄ Ανατύπωση Ιούνιος 2015

© Ίερὸν Ἠσυχαστήριον
«Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»
570 06 ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τηλ.: 23960 41320 Fax: 23960 41594

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Πρόλογος.....</i>	<i>11</i>
<i>Πατριαρχική καὶ Συνοδική Πρᾶξις.....</i>	<i>15</i>
<i>Ὶγκρισις.....</i>	<i>19</i>
<i>Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.....</i>	<i>21</i>
<i>Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.....</i>	<i>25</i>
<i>Εἰς τὸν Ὅρθρον.....</i>	<i>39</i>
<i>Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν.....</i>	<i>69</i>
<i>Παρακλητικὸς Κανὼν.....</i>	<i>75</i>
<i>Μουσικὸν Παράρτημα.....</i>	<i>95</i>

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς ἐνθέου ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος,
ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῷ
καὶ παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας,
λόγοις θείοις νουθετῶν, προσευχαῖς θαυματουργῶν,
Παῖσι θεοφόρε· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως
ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, Ὅσιε.

Κοντάκιον.

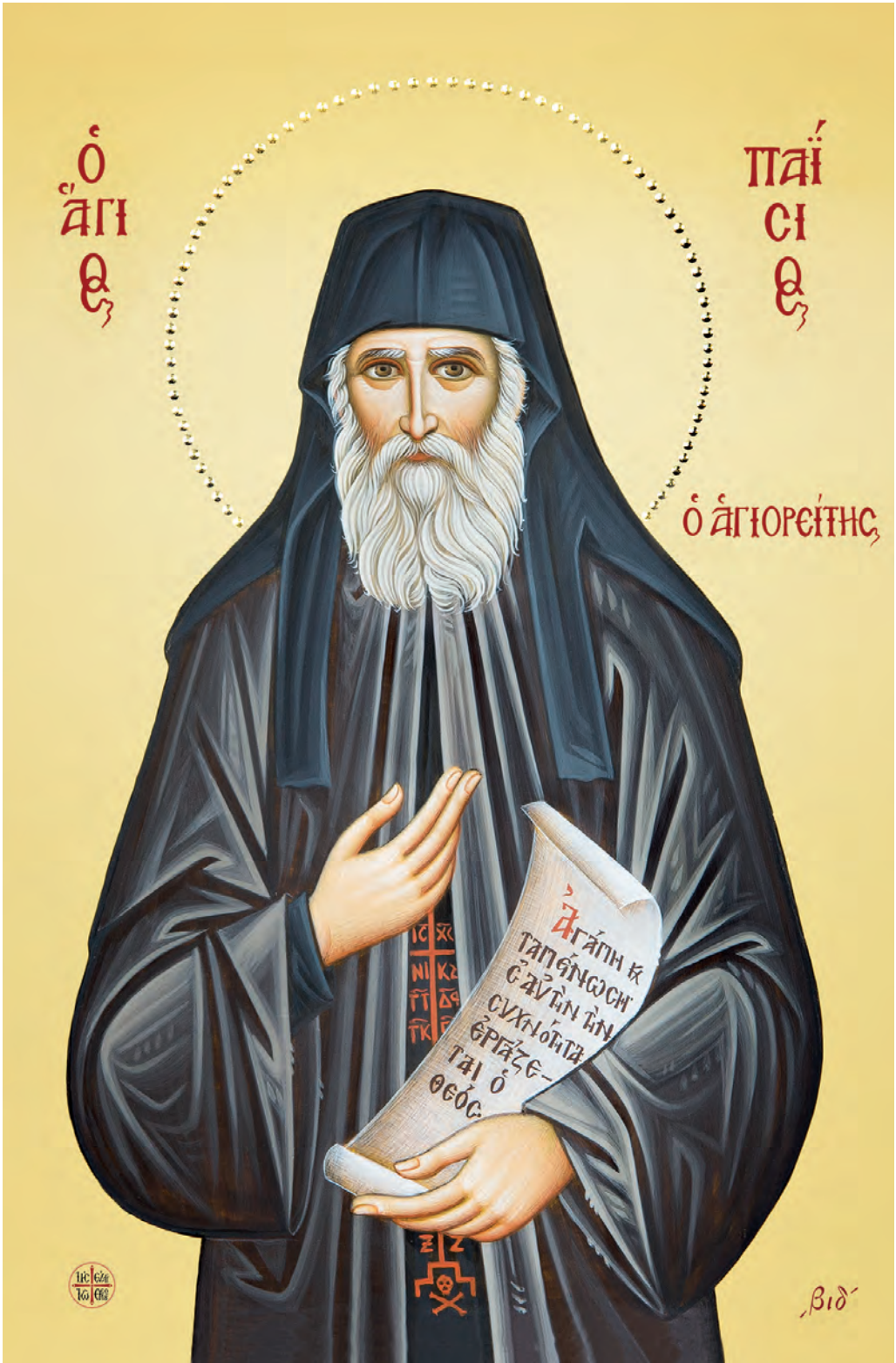
Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Αγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευσάμενος
καὶ δι' ἀγάπης λάμψας, ὅσιε Παῖσιε,
μοναζόντων μέγα στήριγμα ἀνεδείχθης,
τῶν πιστῶν χειραγωγὸς πρὸς βίον ἅγιον,
οἰκουμένης δὲ ἐντρύφημα γλυκύτατον·
διὸ κράζομεν· Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ἡσυχίας ὁ ἐραστῆς
καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Κυρίου ὁ μιμητής·
θείας γὰρ ἀγάπης πληρούμενος ἐδόθης
Θεῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις, πάτερ Παῖσιε.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὴν 13ην Ἰανουαρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2015, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καὶ περὶ τὰς πρώτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας αὐτῆς, ἀνεκοινώθη ἀπὸ τοῦ πανσέπτου ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸ εὐφρόσυνον καὶ χαροποιὸν μήνυμα ὅτι ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς ἡμῶν Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος καὶ τὰ σεβάσματα Μέλη τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου προέβησαν εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπὶ τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀκούσματι ἠγαλλιάσατο σφόδρα καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν «τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ», διὰ τὴν τοιαύτην οὐράνιον εὐλογίαν, δεδομένου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε καὶ τὴν, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τάξιν, Πρᾶξιν τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου, δι' ἧς διακηρύσσει Ἱεροκανονικῶς τὴν διαπιστωμένην ἀγιότητα τοῦ ἐν λόγῳ Ὁσίου καὶ ὀρίζει ὅπως ἐορτάζεται πανορθοδόξως ἡ ἐτησία μνήμη αὐτοῦ τὴν 12ην Ἰουλίου, ἡμέραν τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεώς του εἰς τὸ ἐν Σουρωτῇ Βασιλικῶν Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅπου καὶ ἀναπαύεται «τὸ πολυπαθὲς λείψανον αὐτοῦ».

Ὁ Ὁσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης εἶναι ὁ τελευταῖος Ἅγιος, ὁ ὁποῖος προσετέθη εἰς τὸν οὐδέποτε συμπληρούμενον, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ἀγιολογικὸν κατάλογον τῆς κατ' Ἀνατολὰς

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἐζησε κατὰ τὸν παρελθόντα 20ὸν αἰῶνα (1924-1994), ὡς ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. «Ὁ Γέροντας ἐκινεῖτο μὲ ἄνεση μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἐμπαίζων ἀλλὰ καὶ οἰκτίρων τὸν διάβολο καὶ «συναλιζόμενος» μὲ πλειάδα ἀγίων. Ἀποκαλύπτεται πάμπτωχος, ἀλλὰ μὲ πλουσιώτατες εὐλογίες ποὺ κατεβάζει μὲ τὴν προσευχή του ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴν γῆ. Ἀδύναμος καὶ ἀσθενής, ἀλλὰ πανίσχυρος καὶ πυρακτωμένος μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐνώπιόν του ὑποχωροῦν ἀκόμη καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι· μοναχὸς ἐρημοπολίτης, ἀλλὰ πολὺ κοντὰ στὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων· ἀσκητὴς αὐστηρὸς στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ φιλόανθρωπος μέχρις αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀδικουμένων»*.

Πρόκειται περὶ μεγάλης συγχρόνου ὀσιακῆς καὶ ἀσκητικῆς μορφῆς, ἥτις ἔφθασεν εἰς ὕψη ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, διότι ἦτο θεοφόρος, «ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος», μιμητὴς τῶν σπουδαίων ἀσκητῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, «ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσεν». Ἦτο ἐραστὴς τῆς ἡσυχίας. Ἠγάπα τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν προσευχήν, τὴν μελέτην, τὰς γονυκλισίας, τὴν κακοπάθειαν, τὴν ἄσκησιν. Ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου: «ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, ἵνα μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι» (Α΄ Κορ. 9, 27). Δι' ὅλων τῶν πνευματικῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἐμπόνων παλαισμάτων του εἰς τὰ σύγχρονα καὶ κατηξιωμένα μοναστικὰ κέντρα καὶ ἐρημητήρια τοῦ οὐρανογεϊτονος Ἰθωνος, τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ καὶ ἀλλαχοῦ, κυρίως, ὅμως, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατάρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κατὰκτησιν τοῦ ἀκροτάτου τῶν ἐφετῶν καὶ οὕτω νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ δοξασθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Ὅστις βεβαιώνει: «τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω» (Α΄ Βασ. 2, 30). Εἰς αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ τὸν ἔπαινον τοῦ θεοφόρου καὶ θαυματουργοῦ Ὁσίου προτρέπεται τὸ

* Ἱερομον. Ἰσαάκ: Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, σελ. 23.

εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅπως συμμετάσχη ἀπὸ τοῦ νῦν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων «ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς», συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν μακραίωνα Ἐκκλησιαστικὴν μας παράδοσιν, ἣτις ἄρχεται ἀπὸ τὸ ἐσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, «ὕμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν» (Ματθ. 26, 30).

Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἤρξατο καὶ ἐπισήμως ἡ τιμὴ καὶ ὁ πανηγυρικὸς ἐορτασμὸς τῆς μνήμης τοῦ νέου Ὁσίου μας, ἐκρίθη ἀπαραίτητος ἡ ὑπαρξίς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας. Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἐκάλυψεν ἡ εὐλογημένη Ἀδελφότης τῶν Μοναστριῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἡ Ἀδελφότης αὕτη τῶν Μοναζουσῶν ἔζησεν ἐντόνως καὶ εὐεργετικῶς τὴν σωματικὴν παρουσίαν τοῦ Ὁσίου, ἐποτίσθη διὰ τῶν ναμάτων τῆς Ἀγιοπνευματικῆς διδασκαλίας του, ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν Χριστομίμητον βιοτὴν του, καὶ διὰ τῶν πεφωτισμένων ὑποδείξεών του ἐστερεώθη εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν καὶ τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τυχοῦσα τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρθ. Πρωτ. 148/1072/18.05.2015 ἐγγράφου Αὐτῆς, ἐκδίδεται μετὰ πλειστης χαρᾶς καὶ καυχήσεως ἐν Κυρίῳ, γηθοσύνως δὲ προσφέρεται αὕτη πρὸς προσευχητικὴν καὶ ὕμνολογικὴν χρῆσιν παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

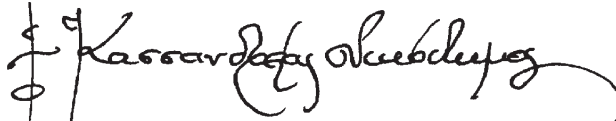
Ὅθεν, διαπύρως εὐχόμεθα ὅπως ὁ Πανάγιος Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, χαρίζεται εἰς ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλαγίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, Κληρικούς, Μοναχοὺς, Μοναστρίαις καὶ Λαϊκοὺς, ὑγίειαν ψυχῆς καὶ σώματος, ἀναφαίρετον χαρὰν καὶ εὐλογίαν, τὴν ἐκπλήρωσιν παντὸς ἱεροῦ καταθυμίου καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν δὲ θεοφόρον νέον Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν, τὸν εὐρόντα χάριν καὶ παρρησίαν ἐνώπιον Κυρίου, οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτοῦ πα-
ρακαλοῦμεν, ὅλη ψυχῇ καὶ διανοίᾳ καὶ καρδίᾳ καὶ χεῖλεσι:

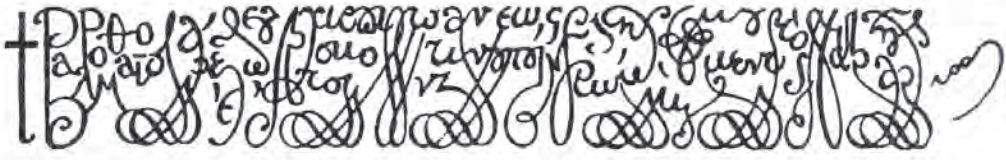
«Πρόσδεξαι δεήσεις σῶν ἱκετῶν,
τῶν ἀπὸ περάτων εἰς τὸν τάφον σου τὸν σεπτὸν
πίστει ἐρχομένων καὶ ἀποτιθεμένων
τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις, Πάτερ Παῖσιε».

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 21ῃ Μαΐου 2015

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Κασσανδρεῖας Νικοδήμου' (Kassandra Nikodemos), written in a cursive style.

† Ο ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 13

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

«Καὶ ἔσται ὁ ἀνὴρ, ὃν ἂν ἐκλέξηται Κύριος, οὗτος ἅγιος»
(Ἀριθμ. ις' 7)

Ὁρος τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀληθῶς Ὁρος Ἅγιον καὶ κληρος τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου ὁ οὐρανογείτων Ἁθῶς· στάδιον πνευματικῶν ἀγώνων, τόπος ἀσκήσεως, μετανοίας καὶ προσευχῆς καὶ ἐργαστήριον ἀγιότητος τῶν ἐν αὐτῷ ἐνασκουμένων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἀναριθμήτων ἀσκητῶν, μιγάδων καὶ μοναστῶν, ἀνωνύμων καὶ ἐπωνύμων· καύχημα καὶ στέφανος τῆς Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὴν κανονικὴν καὶ πνευματικὴν δικαιοδοσίαν καὶ διαρκῇ ἐκκλησιαστικὴν μέριμναν καὶ φροντίδα αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ ἀέναντος προσευχητικὴ δέησις ὑπὲρ τῆς Οἰκουμένης μυστικῶς ἀρδευομένης ὑπὸ τῶν ἀδιαλείπτως νυχθημερὸν ἀναπεμπομένων ὑπὸ μοναστῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων «ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν» τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν». Πλεῖστοι ὅσοι οἱ θεοφιλῶς ἀσκήσαντες καὶ τελειωθέντες, μετὰ τὸν πρῶτον γνωστὸν Ἅγιον Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, ἐν αὐτῷ, οἵτινες ἀνεδείχθησαν σκευὴ ἐκλεκτὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῶν ἀσκητικῶν ιδρώτων καὶ θεοφιλῶν καμάτων, κοσμηθέντες δὲ διὰ ποικίλων ἐκτάκτων θείων χαρισμάτων ὡς τὸ τῆς προοράσεως, τῆς θαυματουργίας, τῆς διακρίσεως τῶν

πνευμάτων, τῆς ἀπλανοῦς πνευματικῆς καθοδηγίας, τοῦ παρακλητικοῦ λόγου καὶ πλείστων ἄλλων, κοσμοῦντες νῦν τὸν πολυάστερον οὐρανὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ γενόμενοι αἰώνιοι ὁδηγοὶ πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν διαβεβαιώσαντος διὰ τοῦ ἀνθρώπου Αὐτοῦ τὸν ἱερέα Ἥλει καὶ διαχρονικῶς πάντα πιστεύοντα τῷ Νόμῳ Αὐτοῦ «τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω», ὡς ἐν τῇ βίβλῳ Α' τῶν Βασιλειῶν, κεφαλαίῳ β', στίχῳ λ' γέγραπται, ἡ καθ' ἡμᾶς Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀρχῆθεν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ σωτηριώδους στρατείας αὐτῆς οὐκ ἐπαύσατο ἀναγνωρίζειν τοιαῦτα θεῖα καὶ ἅγια σκεύη τοῦ Πνεύματος, ἀγγέλους μᾶλλον εἰπεῖν ἢ ἀνθρώπους, δοξάσαντας τρόποις, λόγοις καὶ ἔργοις ποικίλοις τὸν ἐπουράνιον Πατέρα, ὅθεν καὶ ἐδόξασε καὶ δοξάζει καὶ ἄχρι τέλους αἰώνων θέλει δοξάζειν αὐτοὺς ὡς ἐμπρέπει Ἀγίοις.

Παύλου δὲ τοῦ Ἀποστόλου διακηρύττοντος ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῇ αὐτοῦ, κεφαλαίῳ ε', στίχῳ κ', «οὗ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ Χάρις» καὶ τῆς πραγματικότητος ταύτης ἀκαταπαύστως καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν βιουμένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀπειραρίθμου στρατιᾶς τῶν ἀναδεικνυομένων καθ' ἐκάστην, γνωστῶν καὶ ἐν πολλοῖς ἀφανῶν, ὁσίων καὶ ἀγίων μορφῶν, διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν σταυροῦ ἐπομένων τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ διὰ τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ θανάτου καταργήσαντι τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου καὶ διὰ τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως δωρησαμένῳ τὴν αἰώνιον ζωὴν παντὶ τῷ βουλομένῳ, ἡμεῖς, διαπιστοῦντες τὴν τοιαύτην ἀδιάκοπον θεῖαν εὐεργεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως ἡμῶν σὺν τῷ Ἱερῷ Ψαλμῳδῷ ἐκπληττόμενοι ἀναφωνοῦμεν «Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια» (Ψαλμὸς ος', στ. ιδ'-ιε') καὶ «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου».

Τοιοῦτος γὰρ συνεχιστὴς τῆς παραδόσεως ἀγιότητος καὶ κενωτικῆς προσφορᾶς τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἡθους καὶ τοῦ φρονήματος αὐτῆς, ἀνεδείχθη, μεταξύ

πολλῶν ἄλλων ἀνωνύμων ἐν ὄρεσι καὶ ἀποκρήμνοις σπηλαίοις καὶ ὁπαῖς τῆς γῆς ἐνασκησαμένων καὶ τελειωθέντων ἀγιορειτῶν ἀσκητῶν, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων θεοφόρος ἀσκητῆς καὶ πολυχαρασματικὸν ὄργανον τῆς Παναγίας Τριάδος ὁ ἐκ τῆς Ἀγιοτόκου Καππαδοκίας μὲν ἔλκων τὴν κατὰ σάρκα καταγωγὴν, ἐν δὲ τῷ Περιβολίῳ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου τὸν μονήρη βίον ἀσκήσας ἐν ἀγῶσι καὶ ἐν δάκρυσι πολλοῖς ὁσιώτατος Μοναχὸς Παῖσιος, κατὰ κόσμον Ἀρσένιος Ἐζνεπίδης, δι' ἐκτάκτων χαρισμάτων κοσμηθεὶς παρὰ Κυρίου, στῦλος ἀληθῆς καὶ παρακλήτωρ πιστῶν ἀναδειχθεὶς καὶ δοξάσας διὰ τοῦ θαυμαστοῦ βίου αὐτοῦ τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν οὐρανοῖς. Τοιαύτης εὐαγγελικῆς τελειότητος, σπουδῇ καὶ ἀρετῶν συντονίᾳ, ἡξιώθη μεμαρτυρημένως ὑπὸ τῆς ἀλανθάστου συνειδήσεως τῶν πιστῶν ὁ ἐκ χώρας Καππαδοκῶν Μοναχὸς Παῖσιος, τοὔπίκλην Ἐζνεπίδης, διανύσας ἐπὶ ἡμισυ καὶ πλέον αἰῶνος τὴν ἀσκητικὴν καὶ ἐν πτωχείᾳ καὶ στερήσεσι τρίβον, τὸ μοναχικὸν τριβώνιον περιβληθεὶς ἐν Ὁρει τῷ Ἀγίῳ· ἀντιταχθεὶς διὰ βίου παντὸς τῷ κοσμοκράτορι τοῦ αἰῶνος τούτου· μαρτυρήσας τὴν καλὴν ὁμολογίαν καὶ τὴν ἀμώμητον Ὁρθόδοξον πίστιν κρατύνας· τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν δόξαν αὐτῆς λαμπρύνας ὅτι «πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»· ἀναλωθεὶς ἔργῳ ἐμπράκτῳ καὶ πράξει ἐλλόγῳ ἐν τῇ ὑπακοῇ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Οὗτος, ὁσιότητι καὶ ἀγιότητι βίου πολιτευθεὶς, τύπος τοῦ κατὰ Χριστὸν πολιτεύματος καὶ ἀρετῆς ζῶσα εἰκὼν ἀποβάς, διδαχῇ πλήθους ὀρθοδόξων διδάσκαλος καὶ πνευματικὸς καθοδηγητῆς καταστάς, ἑαυτὸν παρέστησε καὶ ἀνέδειξεν, εἰς ὑψηλὰ πνευματικὰ μέτρα ἀνελθὼν, σκεῦος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τιμηθεὶς δὲ παρὰ Θεοῦ διὰ τοῦ χαρίσματος ἰάσεως ἀσθενῶν καὶ πασχόντων.

Νῦν δὲ ὁσημέραι πληθυνομένης τῆς ἐκ τοῦ τάφου τοῦ μακαριστοῦ ἀσκητοῦ ἐκχεομένης εὐλογίας καὶ ἐπιτελουμένων συνεχῶς θαυμαστῶν σημείων καὶ θεραπειῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν νόσων, ἡ περιρρέουσα πίστις πάντων τῶν ἀπειραρίθμων Ὁρθοδόξων πιστῶν παρεκίνησε τὴν ἡμετέραν Μετριότητα, ἀξιωθεῖσαν ὅπως ἰδίῳις ὁμμασι καὶ αἰσθήσεσι γνωρίσῃ καὶ πνευματικῶς συνδεθῇ

μετὰ τοῦ Μοναχοῦ Παΐσιου καὶ αὐτοφί διαπιστώσῃ τὴν γενικὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ, μετ' ἐπισταμένην μελέτην καὶ σχετικὴν εἰσήγησιν τῆς Συνοδικῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, Συνοδικῶς θεσπίσωμεν καὶ ὀρίσωμεν καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευσώμεθα Πνεύματι, ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὁ εἰρημένος ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρει τοῦ Ἀθῶ ἀσκητικῶς τὴν πορείαν τοῦ βίου βαδίσας Μοναχὸς Παῖσιος συναριθμῆται τοῖς Ὁσίοις Πατράσι καὶ Ἀγίοις τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐτησίαις ἱεροτελεστίαις τιμώμενος καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενος τῇ ιβ' τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, καθ' ἣν ἡμέραν τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ τῷ Δικαιοκρίτῃ Κυρίῳ τῆς Ζωῆς εἰρηνικῶς παρέθετο.

Εἰς ἔνδειξιν δὲ τούτου καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα μὲν καὶ ὑπογραφεῖσα ἐν τῷδε τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ ἀπαραλλάκτῳ σταλεῖσα τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι τοῦ Ἀγίου Ὁρους, πρὸς ἐπ' ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν καὶ κατάθεσιν εἴτα ἐν τοῖς Ἀρχείοις αὐτῆς.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ βιε', κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ιβ'
ΕΠΙΝΕΜΗΣΕΩΣ Η'

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος ἀποφαίνεται

† Ὁ Σικάγου Ἰάκωβος

† Ὁ Ἑλβετίας Ἱερεμίας

† Ὁ Τορόντο Σωτήριος

† Ὁ Κρήτης Εἰρηναῖος

† Ὁ Σύμης Χρυσόστομος

† Ὁ Βοστώνης Μεθόδιος

† Ὁ Μεξικοῦ Ἀθηναγόρας

† Ὁ Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας Μακάριος

† Ὁ Ἀρκαλοχωρίου Ἀνδρέας

† Ὁ Βελγίου Ἀθηναγόρας

† Ὁ Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας Παῖσιος † Ὁ Κυδωνίων Ἀθηναγόρας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Δ/νοισ: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

Πρωτ. 148

ΛΡΙΘΜ.

ΛΘΗΝΗΣΙ 18^η Μαΐου 2015

Διεκτ. 1072

Πρός
τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Κασσανδρείας κ. Νικόδημον
Εἰς Πολύγυρον Χαλκιδικῆς

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθεῖσιν ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 14^{ης} μηνός Μαΐου ἐ.ε. καί εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 26/14.1.2015 ὑμετέρου ἐγγράφου, περί ἐγκρίσεως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου», ποιηθείσης ὑπό τῶν Μοναζουσῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» Σουρωτῆς Θεσσαλονίκης, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι κατόπιν καί τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4/13.5.2015 εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνεται ἡ ὡς εἴρηται Ἱερά Ἀκολουθία ὡς καλῶς ἔχουσα, καθ' ὅσον οὐδέν τό ἀπᾶδον πρός τε τὰ δόγματα καί τās παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως κατὰ τήν τάξιν ὑποβάλητε πέντε (5) ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἀκολουθίας διὰ τό Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἐπὶ δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

Ἀθηνῶν Θεοφάνης β', Ἡγούμενος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Μεθώνης Κλήμης

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κοινοποιήσις:

Συνοδικήν Ἐπιτροπήν
Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου
Π α ρ' ἡ μ ῖ ν

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΤΕΡΙΝῷ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Οσιε πάτερ Παῖσιε, ἀπὸ παιδὸς τῷ Θεῷ
τῆς καρδίας τὴν ἔφρουν
όλοκλήρως ἔδωκας, καὶ τρωθεὶς θείῳ ἔρωτι
ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀνδρείως ἡσκησας
καὶ δι' ἰδρώτων πολλῶν ἐπότισας
Ὅρος τὸ Ἅγιον, καὶ Σινᾶ καὶ Στόμιον· διὸ καὶ νῦν
τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου πάντες γεραίρομεν.

Πάτερ θεόπτα Παῖσιε, νηστεία καὶ προσευχῇ
καθαρθεὶς τὴν διάνοιαν,
μύστης ἐχρημάτισας μυστηρίων τοῦ Πνεύματος
καὶ ἡξιώθης ἰδεῖν, μακάριε,
κάλλος οὐράνιον τοῦ Παντάνακτος
καὶ δόξαν ἄρρητον, ὑπὲρ φῶς ἀστράπτουσαν ἡλιακόν,
ἥνπερ νῦν τρανότερον ὁράς, ἀοίδιμε.

Οσιε πάτερ Παῖσιε, καταυγασθεὶς τὴν ψυχὴν
τῇ ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος,
ἑώρας σαφέστατα ὡς παρόντα τὰ μέλλοντα·
τὰ πόρρω ὥσπερ ἐγγὺς ἐγνώριζες
καὶ τὰς καρδίας ἀνθρώπων ἔβλεπες·
ἐξ οὐρανοῦ δὲ νῦν, ἰλέω σου ὄμματι καὶ συμπαθεῖ,
βλέψον πρὸς τοὺς χρήζοντας τῆς βοηθείας σου.

Πάτερ θαυμαστὲ Παῖσιε, ἡ σὴ σεπτὴ βιοτὴ
καὶ τὰ μέγιστα θαύματα
ταχέως διέδραμον τὴν ὑφήλιον ἅπασαν·
εἰ καὶ βιώσαι λάθρα ἐσπούδασας,
ἡ θεία Χάρις ἐν σοὶ σκηνώσασα
ἄστρον σὲ ἔδειξεν ὄντως παμφαέστατον καθοδηγοῦν
τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα πρὸς βίον ἔνθεον.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ΄.

Απας ὁ βίος σου, Ὅσιε, βία φύσεως ὑπῆρξε
διὰ συνεχοῦς ἐπινοίας πολυτρόπων ἀσκήσεων·
ἐνίκα γὰρ τοὺς κόπους ἡ τῆς ψυχῆς σου φιλοτιμία,
ὅτι ἐθεώρεις σεαυτὸν χρεώστην
διὰ τὰς ἀμέτρους τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας.
Ὁ δὲ πλουσιόδωρος Δεσπότης σὲ τὸν εὐγνώμονα δοῦλον
μεγίστων χαρισμάτων ἐπλούτισε, πάτερ Παῖσιε,
τοῦ περιθάλψαι τετραυματισμένους ψυχὰς
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ·
καὶ νῦν Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. ᾠχος ὁ αὐτός.**

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε, οἱ μονασταί, Θεῷ τὴν δόξαν δώμεν
τῷ δόντι ἡμῖν λύχνον πρὸς ἀκριβείας βίον,
τὸν ἀσκητὴν Παῖσιον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Δεῦτε, καὶ οἱ πιστοί, ὑμνήσωμεν συμφώνως
ἡμῶν τὸν εὐεργέτην καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην,
θαυματουργὸν Παῖσιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Δεῦτε, ἑορτασταί, τιμήσωμεν ἀξίως
Παῖσιον τὸν νέον, μιμούμενοι τοὺς κόπους
αὐτοῦ καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Δόξα. ᾠχος β΄.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, λαοί,
τὸν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις Ἀθωνίτην ἀσκητὴν,
τὸν στοργικὸν πατέρα καὶ πρακτικὸν διδάσκαλον,
τὸν μέγαν ἐν τῇ πράξει καὶ μείζονα ἐν θεωρίᾳ,
τὸν ὅσιον Παῖσιον·
οὗτος τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ὡς λαμπὰς ἀναλωθεὶς,

νῦν παρίσταται τῇ ὑπερφώτῳ Τριάδι
ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων,
ὅπως λάβωμεν φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι·
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς ἐνθέου ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος,
ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῷ
καὶ παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας,
λόγοις θείοις νουθετῶν, προσευχαῖς θαυματουργῶν,
Παῖσι θεοφόρε· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως
ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, Ὅσιε.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος·
χαῖρε, τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ·
χαῖρε, ἀχεῖμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε·
ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν,
πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς
ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων
καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος
ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ς΄,
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον φαιδρὰ πανήγυρις
τῇ σεπτῇ σου μνήμῃ, ὅσιε Παῖσιε,
καὶ χαίρει Καππαδοκία ἡ γεννήσασα
Πατέρων τῶν παλαιῶν
σὲ μιμητὴν θαυμαστὸν καὶ ἐφάμιλλον·
τὸ Ὅρος Ἄθω σκιρτᾷ
τῇ ἰσαγγέλῳ ζωῇ σου θαμβούμενον·
καὶ ἡ οἰκουμένη πᾶσα
ἰκετεύει κράζουσα·
Εὐσυμπάθητε Πάτερ,
ταῖς εὐχαῖς σου πάντα στήριζον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!
πῶς ἐν σώματι ὢν, ἤκουσας, μακάριε,
Ἀγγέλων δοξολογούντων τὸν Θεὸν ἡμῶν;

αἱ χεῖρές σου πῶς τροφήν
 ὡς δῶρον τῆς Θεοτόκου ἐδέξαντο;
 ἀλλὰ καὶ πῶς εὐλαβῶς
 τῇ Πανευφήμῳ ὠμίλησας Μάρτυρι;
 πλέον ὅμως τούτων πάντων
 πῶς τὸν ὅλων Κύριον
 ὑπερλάμποντα κάλλει
 ἐθεάσω, θεοδόξαστε;

Τίς οὐκ ἐθαμβήθη, Ὅσιε,
 καθορῶν σε ὅλον αἵγλη θείᾳ λάμποντα
 τὴν ἔνδον σου μαρτυρούσῃ καθαρότητα;
 καὶ τίς ὄντως τὴν καλὴν
 οὐκ ἡλλοιώθη ἀλλοίωσιν βλέπων σε;
 εὐθὺς γὰρ τὸ ἱλαρὸν
 καὶ φωτοβόλον σου βλέμμα ἐδείκνυε
 θησαυρὸν ἐνθέου πόθου,
 βάθος ταπεινώσεως,
 εὐλαβείας τὸν πλοῦτον
 καὶ ἀγάπης σου τὸ πέλαγος.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὸ θερμὸν τῆς ἀγάπης σου
 ἐξεχέετο, Ὅσιε,
 ἐκ τῆς σῆς καρδίας εἰς κτίσιν ἅπασαν·
 ὅθεν πατέρα οἱ ἄνθρωποι

σὲ εὗρισκον εὖσπλαγχνον, στοργικὸν καὶ συμπαθεῖ,
τὰ δὲ ζῶα ἀφόβως σοι, Πάτερ, ἡγγιζον,
ὥς ποτε τῷ Ἀδὰμ ἐν Παραδείσῳ,
ἐντολὴν πρὶν παραβῆναι
τοῦ Πλάστου πάσης τῆς κτίσεως.

Ψ αλμικῶς εἰς τὰ πέρατα
ὁ σὸς φθόγγος διέδραμεν,
καὶ ἡ διδαχὴ σου, σοφὲ Παῖσιε,
οἷάπερ σάλπιγξ γλυκύλαλος
τὴν γῆν περιήχησεν, ἐκδιδάσκουσα σαφῶς
ὅτι τρίβος σωτήριος ἡμῖν γίνεται
ἡ τελεία πρὸς Κύριον ἀγάπη,
τὸ ζητεῖν τὸ τοῦ ἑτέρου
καὶ ἡ ὑψοῦσα ταπείνωσις.

Ι ατρεῖον ὁ τάφος σου
καὶ θερμὸν καταφύγιον
τοῖς πιστῶς προσπίπτουσι καὶ κραυγάζουσιν·
Εὖσπλαγχνε πάτερ Παῖσιε,
ὥς πάλαι ἐνίσχυσας καὶ διέσωσας πολλούς,
οὕτω νῦν ἡμᾶς στήριξον, παραμύθησον,
δίδου ῥῶσιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων
καὶ πρὸς ἔργα μετανοίας
ἡμῶν τὸν ζῆλον διέγειρον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ανέτειλε σήμερον ἡμῖν φωταυγῆς ἑορτή,
 τὰς καρδίας ἡμῶν φαιδρύνουσα
 καὶ τὸν νοῦν πρὸς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσα·
 ἄνθρωπος γὰρ οὐράνιος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος
 ἑορτάζεται, ὁ θεόφρων Παῖσιος.
 Οὗτος διάγων ἐπὶ γῆς, ὡς ἐν οὐρανῷ ἐπολιτεύετο,
 οὐδόλως περὶ τῶν γηϊνῶν μεριμνῶν
 ἀλλὰ τοῦ Κυρίου αἰὲ κατατρυφῶν
 καὶ τῷ φωτὶ Αὐτοῦ περιπατῶν·
 διὰ νηστείας καθαρᾶς ἄρτον Ἀγγέλων ἐδέξατο,
 διὰ προσευχῆς ἀδιαλείπτου τὴν καρδίαν οὐρανὸν ἐποίησεν·
 ἀναβάσεις δὲ θείας ἀναβὰς ὁ μακάριος,
 σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀνέμελπε τὴν ἱερὰν δοξολογίαν.
 Ἄπαντες οὖν πανευλαβῶς βοήσωμεν αὐτῷ·
 Ἰσαγγελε Παῖσιε, ποίησον ἡμᾶς μετόχους
 τῆς ἀλήκτου λαμπρότητος
 ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ
 τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ·
 ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος,
 ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος·
 τότε τὸν βυθὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ,
 νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος·
 ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ
 ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμεμπος

μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔμεινεν ἄφθορος·
Ὁ ὢν καὶ προὼν καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς.

**Εἵσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται
αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων
τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ
ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ
γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν
ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ
εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευ-
τηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας
προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδρα-
μοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βα-
σιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες
ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ
προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις
αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς
αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο

λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἄσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς. Καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ

γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετέ-
 τέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δό-
 λος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος
 ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει
 νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους
 μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ
 τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες
 καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον·
 ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ
 ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Ω πάντων τῶν ἀσκητῶν ὁμόσκηने,
 ὦ πάντων τῶν Ἀγίων συμμετοχε,
 πατὴρ ἡμῶν Παῖσι·
 σὺ καὶ προφήτου εἶχες ὀφθαλμόν,
 ὅτι τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα ἐώρας·
 σὺ καὶ ἀποστόλου ἔργον ἐτέλεσας,
 ὅτι διάγων ἐν τῷ Ἄθῳ
 τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη ὡς μαγνήτης προσείλκυες
 εἰς μετάνοιαν ὁδηγῶν καὶ σωτηρίαν·
 ἀλλὰ καὶ μάρτυρά σε ἔδειξεν ἡ βιοτὴ σου,
 ὅτι γενναίῳ φρονήματι
 κόπους μακροὺς ἀσκήσεως καὶ πόνους ἀσθενείας
 ἀγαλλόμενος διὰ Χριστὸν ὑπέμεινας·
 Ὃν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τῆς πανευφήμου Εὐφημίας τὴν μνήμην ἐορτάσας,
 πρὸς οὐρανίους ἀνέπτῃς μονάς, ὅσιε πάτερ Παῖσιε·
 ἔνθα σε ὑπεδέξαντο ἡ πανένδοξος Μάρτυς,
 ἦν πάλαι ὑπεδέξω ἐν τῇ πτωχῇ σου Καλύβῃ,
 καὶ ὁ ὅσιος Ἀρσένιος, οὗ τὸν βίον τὸν ἔνθεον
 ἀπὸ παιδὸς ἐμιμήθης καὶ τοῖς πᾶσιν ἐφανέρωσας.
 Ἀλλὰ καὶ νῦν, τριάς Ἁγίων σεπτῇ,
 Ἀρσένιε θεοφόρε, Παῖσιε θεόφρον καὶ ἀθληφόρε Εὐφημία,
 τὰς δεήσεις ἡμῶν ὁμοῦ προσάγετε τῇ Παναγίᾳ Τριάδι,
 αἰτούμενοι ἡμῖν ἱλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ΄.

Μακάριος εἶ, θεοφόρε Παῖσιε,
 ὅτι τὸν ὡραῖον κάλλει κατιδεῖν ἡξιώθης,
 Χριστὸν τὸν Θεόν,
 ὅλον φῶς, ὅλον γλυκασμόν, ὅλον ὡραιότητα ἄφραστον.
 Ὅθεν ἐξεστηκῶς ἐβόας λέγων·
 Πῶς τὴν λαμπράν σου ὄψιν, Φιλάνθρωπε,
 ἄνθρωποι ἐμπτῦσαι ἐτόλμησαν;
 πῶς δὲ ἐγὼ ὁ ἄθλιος ταύτης τῆς θέας ἡξιώθην,
 δι' ἣν πάντας τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀσκητῶν
 ἄξιον ἂν ἦν τινα ποιῆσαι;
 Νῦν δέ, παμμακάριστε Ὅσιε, ἀδιαλείπτως βλέπων
 τὸν Σωτῆρα Χριστὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον,
 δυσώπει, δεόμεθα, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως
 ἀξιωθῆναι ἡμᾶς ἀκαταγνώστῳ συνειδότη
 θεάσασθαι Αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Ἦχος δ΄.

Τίς οὐκ ἐθαύμασε, Παῖσιε ὅσιε,
 τὸ διάπυρον τῆς σῆς ἀγάπης
 καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς μεσιτείας σου πρὸς Κύριον;
 Ὅμματι εὐσπλάγχνῳ ἑώρας τοὺς πάσχοντας,
 καὶ ἀνίατα πάθη ἐθεραπεύοντο·
 ἐν τῇ θερμῇ σου ἀγκάλῃ δαιμονῶντας περιέσφιγγες,
 καὶ τὰ δαιμόνια φρίττοντα ἐφυγαδεύοντο·
 πυρίνη γλῶσση ἐλάλεις, καὶ αἱ καρδίαι ἡλλοιοῦντο
 τῇ θείᾳ ἐνεργείᾳ τῶν λόγων σου·
 καὶ νῦν ἄνωθεν ἡμᾶς προφθάνεις,
 σώζων ἐκ κινδύνων, συμφορῶν καὶ θλίψεων.
 Διὸ εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγομεν λέγοντες·
 Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ δωρησάμενος ἡμῖν
 ἱατρὸν καὶ προστάτην καὶ πρέσβυν ἀκοίμητον.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τάδε λέγει Παῖσιος ὁ θεηγόρος,
 πρὸς τὸν νόμον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
 κατευθύνων ἡμᾶς·
 Μακάριοί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην καὶ ταπείνωσιν κτήσησθε,
 ὅτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἰκητήριον γενήσεσθε.
 Μακάριοί ἐστε, ἐὰν ἑαυτοὺς ἀρνήσησθε
 καὶ τὸν πλησίον ἀναπαύσητε,
 ὅτι τῆς ὄντως ἀναπαύσεως ἀπολαύσετε.
 Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε
 οἱ τὰς θλίψεις καὶ ἀδικίας εὐχαρίστως ὑπομένοντες,

ὅτι μιμηταὶ γεγονάτε Χριστοῦ,
 τοῦ ἔκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος.
 Οὕτω πολιτευόμενοι,
 γεύσεσθε ἐπὶ τῆς γῆς οὐρανίου εὐφροσύνης
 καὶ ἐν οὐρανῷ τῆς αἰωνίου χαρᾶς ἀξιωθήσεσθε.

Δόξα. Ὑψος πλ. β΄.

Δεῦτε, ἅπαντες πιστοί, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως
 ἐν τῇ πανσέπτῳ μνήμῃ τοῦ θεοφόρου Παΐσιου
 καὶ πνευματικῶς ἑορτάζοντες αὐτῷ βοήσωμεν·
 Χαίροις, ὁ ἀσιγήτως τὸν Θεὸν δοξολογήσας
 θείῳ ἔρωτι τρωθείς·
 Χαίροις, ὁ δαπανήσας σεαυτὸν ὑπὲρ τοῦ πλησίον
 τῇ φλογὶ τῆς ἀγάπης πυρποληθείς·
 Χαίροις, ὁ πάντας παραμυθήσας
 πείθων καταφρονεῖν τῶν ματαίων
 καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα ἔχειν
 πρὸς πατρίδα τὴν οὐράνιον,
 ἔνθα ἡ ὄντως χαρὰ καὶ παραμυθία·
 Χαίροις, ὁ τὴν οἰκουμένην στηρίζων
 ταῖς θείαις διδαχαῖς
 καὶ ταῖς πρεσβείαις σου πρὸς Κύριον·
 Αὐτὸν μὴ παύσῃ ἱκετεύων, δεόμεθα,
 ὅσιε Παῖσιε, οἰκουμένης φωστὴρ φαεινότατε,
 δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ
 καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.**

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ
ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς·
σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα,
μετὰ τοῦ Ὁσίου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, Καππαδοκίας βλαστός,
Κονίτσης ἄνθος καὶ τοῦ Ἰθω ἀγλάϊσμα,
Ἑλλάδος τὸ θεῖον κλέος καὶ οἰκουμένης φωστήρ,
Ἐκκλησίας φάρος τηλαυγέστατος,
πιστῶν χειραγώγησις πρὸς φιλότιμον ἄσκησιν,
κινδυνευόντων ἀπροσδόκητος λύτρωσις,
μοναζόντων δὲ ἀσφαλῆς καθοδήγησις·
Πάτερ πανολβιώτατε, Παῖσιε ὅσιε,
νῦν τὸν σὸν τάφον κυκλοῦντες, πανευλαβῶς τὴν ἐτήσιον
τελοῦμέν σου μνήμην
καὶ γεραίρομεν τοὺς ἄθλους τῆς πολιτείας σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Ἦρωτι θεϊκῶ πτερωθεὶς,
τὴν ἀκροτάτην ἡσυχίαν ἐπόθησας
καὶ ταύτην ἀκαταπαύστως, ὡς μανικὸς ἐραστής,
ἀνεζήτεις, Ἄγιε, ἕως ἔφθασας
εἰς τόπον πανέρημον, ἔνθα πάθη ἐνέκρωσας
καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας διέλυσας

δι' ἀσκήσεως καὶ πολλῆς ταπεινώσεως·
 ὅθεν Θεῷ ἐνούμενος, Θεοῦ ὥφθης ὄργανον,
 ὅσιε Πάτερ, ὑπείκων Αὐτοῦ τῷ θείῳ θελήματι
 καὶ καύσει καρδίας
 ὡς θυσία προσηγέχθης τῷ κόσμῳ ἅπαντι.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὁ καθαρᾷ προσευχῇ
 πρὸς θεωρίαν ὑψωθείς, Πάτερ ὅσιε·
 θεάμων γὰρ ἀθεάτων ἐγένου ὑπερφυῶς
 καὶ τῶν ἀπορρήτων γινῶσιν ἔσχηκας·
 Θεοῦ τὰ μυστήρια ἐμυήθης, μακάριε,
 μετὰ Ἀγίων συνωμίλησας, Ἅγιε,
 ὕμνων ἤκουσας τῶν Ἀγγέλων, ἰσάγγελε·
 ξένης τροφῆς μετέλαβες, τὴν πάνταγονον Δέσποιναν,
 ὡς καθαρὸς ὑπεδέξω, τοῦ δὲ Κυρίου τὸ πρόσωπον
 κατεῖδες, θεόπτα,
 Ὅν δυσώπει ἡμῖν δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου,
 φησὶν ὁ Προφήτης·
 ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν παρακλήσεως Θεὸς ὑπάρχει.
 Ὅθεν τῷ Θεῷ ὁμοιωθεὶς, θεοφόρε Παῖσιε,
 πηγὴ ἀναδέδειξαι παραμυθίας·
 ψυχὰς πεινώσας ἄρτω τῶν λόγων σου ἐξέθρεψας,
 διψῶντας τῷ καύσωνι τῶν θλίψεων
 ὕδωρ ἀναπαύσεως ἐπότισας,

γυμνοὺς ἀρετῶν τῇ στολῇ ἐνέδυσας
 τῆς ἐναρέτου πολιτείας,
 ξένοις πατήρ, ἀδελφὸς καὶ μήτηρ γέγονας,
 νοσοῦντας δι' ἐντεύξεως ἐθεράπευσας,
 ἔτι δὲ καὶ νεκροὺς κατακρίτους
 ἐπεσκέψω, ὅσιε Πάτερ,
 ἀναψυχὴν αὐτοῖς ταῖς εὐχαῖς σου χαρισάμενος.
 Καὶ νῦν, κληρονόμος γενόμενος τῆς Χριστοῦ βασιλείας,
 οὐ παύη εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος τὰ πάθη
 τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. Ὑψὸς ὁ αὐτός.**

Α νύμφευτε Παρθένε,
 ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί,
 Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
 σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου, Πανάμωμε,
 ἢ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων·
 νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη,
 δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, **τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.**

Ὑψὸς πλ. αΐ. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τ ῆς ἐνθέου ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος,
 ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῷ
 καὶ παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας,
 λόγοις θείοις νουθετῶν, προσευχαῖς θαυματουργῶν,
 Παῖσιε θεοφόρε· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως
 ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος·
χαῖρε, τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ·
χαῖρε, ἀχέϊμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε·
ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν,
πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης
ὕπὲρ τῶν ἀνυμνούντων
καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ζωὴν ἀγγελικὴν, ὡς οἱ πάλαι Πατέρες,
ἐν ᾿Αθῶ καὶ Σινᾶ καὶ Στομίῳ διῆλθες,
Παῖσιε ὅσιε, καὶ τοὺς πάντας προέτρεψας
ἔργοις λόγοις τε καταφρονεῖν τῶν ματαίων,
μόνης δὲ ψυχῆς ἐπιμελεῖσθαι ἀπαύστως·
ὑπάρχει γὰρ ἀθάνατος.

Δόξα.

Τὴν θείαν σου λαμπρῶς ἑορτάζοντες μνήμην,
κυκλοῦμεν εὐλαβῶς τὸν σὸν πάνσεπτον τάφον,
πατὴρ ἡμῶν Παῖσιε, εὐγνωμόνως συμπλέκοντες
ἄνθη εὖοσμα τῶν ἱερῶν ἐγκωμίων·
ταῦτα πρόσδεξαι καὶ τὰς ἡμῶν ἱκεσίας
Θεῷ διαβίβασον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία, καθαρὸν ὁ Δεσπότης δοχεῖον
εὐρών σε ἐπὶ γῆς, οὐρανῶν Πλατυτέραν

ἀνέδειξέ σε, Πάναγνε, ἐν γαστρὶ σου σαρκούμενος·
 ὄθεν πλάτυνον ἡμῶν τὸ στόμα καὶ πλησον
 σῆς αἰνέσεως, ὅπως τὰ σὰ μεγαλεῖα
 δοξάζωμεν, Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αδιάλειπτος εὐχή, φύσεως βία διαρκής,
 ὑπομονὴ ἐν πειρασμοῖς, εὐχαριστία ἐν παντὶ
 ἡ βιοτὴ σου ὑπῆρξε, θεόφρον Πάτερ·
 ἔσχες γὰρ ὡς πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου
 φιλοτιμίαν θαυμαστὴν ἐκπηγάζουσιν
 ἐκ τῆς ἀμέτρου εὐγνώμονος ἀγάπης
 πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον,
 δι' ὃν καὶ θνήσκειν σφοδρῶς ἐπόθεις
 καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Δόξα.

Συμπαθέστατος πατήρ, σύμβουλος ὄντως ἀπλανής,
 πλανωμένων παιδευτὴς καὶ τῶν πλανώντων ἐλεγκτὴς
 γέγονας, Πάτερ, παρέχων ἐνὶ ἐκάστω
 ἵαμα ψυχῆς τὸ προσφορώτερον,
 μετρῶν ἐν τῷ ζυγῷ τῆς διακρίσεως·
 ἐκ τῆς θεοσυνέτου σου καρδίας
 ὁμοῦ γὰρ ἔβλυζον, Ἄγιε,
 ἡ στοργικὴ σου φιλαδελφία
 καὶ ἡ φιλεύσπλαγχνος παιδαγωγία.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μεγαλεῖα ἀληθῶς ὁ πάντων Πλάστης καὶ Θεὸς
 σοὶ ἐποίησεν, Ἀγνή, διὸ ἰκέτευε Αὐτὸν
 τοῦ μεγαλῦναι τὸ ἔλεος ἐπὶ πάντας,
 ὅπως ἐν χαρᾷ ἀπαύστως ψάλλωμεν·
 Ἄξιόν ἐστι μακαρίζειν σε,
 τὴν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ ὑπερτέραν,
 ὡς Μητέρα ὑπάρχουσαν
 τοῦ ἐν ὑψίστοις Θεοῦ καὶ Κτίστου
 καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.**Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.**

Τὸ πῦρ τοῦ ζήλου σου καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου
 τίς οἶδεν, Ὅσιε; ἢ τῆς ἀγάπης σου
 τοὺς ἀειρῶντες ποταμοὺς τίς δύναται ἐκμετρήσαι;
 καθ' ἡμέραν ἔθνησκες, ῥῶσιν δίδων τοῖς κάμνουσιν·
 εἰ δὲ καὶ ἡδύνασο, τὴν καρδίαν σου ἔδωκας ἄν,
 μιμούμενος Χριστοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν,
 τοῦ ὑπὲρ πάντων κενωθέντος.

Δόξα.

Θεῖαν ἀνάβασιν διατιθέμενος,
 ἀπὸ τῆς πράξεως, Ὅσιε, ἔφθασας
 εἰς καθαρότητα ψυχῆς καὶ δύναμιν θεωρίας·
 ὅθεν ἡμῖν ἔδωκας ἀρετῆς, Πάτερ, κλίμακα,
 ὡς βαθμίδας ἔχουσιν τοὺς θεοσόφους λόγους σου,

δι' ὧν ἀπὸ βυθοῦ ἐμπαθείας
εἰς ὕψος ἀπαθείας ἀνερχόμεθα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τί σε καλέσωμεν, Μῆτερ Ἀνύμφευτε;
Ἀγγέλων Δέσποιναν, κόσμου μεσίτριαν,
θείων χαρίτων θησαυρόν, ἀλάβαστρον θείου μύρου,
βάτον ἀκατάφλεκτον, στάμνον μάννα βαστάζουσαν,
κλίμακα μετάγουσαν ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια,
καὶ σκέπην οὐρανῶν πλατυτέραν,
σκέπουσαν ἡμᾶς καὶ διασώζουσαν.

**Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.
Προκείμενον, Ἦχος δ'.**

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν
ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, ζήτηι τοῦ Ἀγίου Σάββα, τῇ Ε' Δεκεμβρίου.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. β΄.

Δεῦτε, πιστοί, τῆς Παϊσίου τραπέζης
ἐνθέως μετάσχωμεν·
ἰδοὺ γὰρ ὁ πατὴρ ἡμῶν Παῖσιος ὁ νέος,
τοῦ παλαιοῦ ὁμότροπος φανείς,
συγκαλεῖται ἡμᾶς πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν·
δεῦτε, ἅπαντες, εὐφρανθῶμεν
τοῖς καρποῖς τῶν καμάτων, τοῖς μελιρρύτοις λόγοις
καὶ τοῖς νόμασι τῶν θαυμάτων αὐτοῦ,
ὥς παρόντα δὲ ὁρῶντες τὸν ἡμέτερον προστάτην,
αὐτὸν ἱκετεύσωμεν·
Ὅσιε Πάτερ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ζ΄
καὶ οἱ δύο Κανόνες τοῦ Ὁσίου εἰς η΄.**

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«Παϊσίου ἄσωμεν τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἄθλους».

ᾠχος πλ. δ΄.

ᾠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πῶς ἐπαξίως ἐν ᾧδαῖς ὑμνήσωμεν, πάτερ Παῖσιε,
τὴν ἀσκητικὴν σου πολιτείαν, Ὅσιε,
καὶ ποίοις λόγοις ἄσωμεν τὴν θερμὴν σου ἀγάπην
τὴν μετὰ πάντων συμπάσχουσαν
καὶ παραμυθίαν παρέχουσαν;

Ασκητικῶς ἀπὸ παιδὸς ἐβίωσας ἀγάπη θεία φλεχθείς,
βίοις δὲ Ἁγίων ἐντρυφῶν ἐσπούδαζες
μιμεῖσθαι μετὰ ζέσεως τὰ μεγάλα ἐκείνων
καὶ ὑπὲρ φύσιν παλαίσματα
καὶ τὴν βιοτὴν τὴν ἰσάγγελον.

Ιδὼν Χριστὸς πῶς ἀπιστίας κλύδωνα σοφῶς διέφυγες,
ἔτι παῖς ὑπάρχων, φιλοτίμῳ πίστει σου,
μέσῳ φωτὸς ἐφάνη σοι, ἀσφαλῶς βεβαιῶν σοι
ὅτι Αὐτὸς ἡ ἀνάστασις
καὶ ζωὴ ἐστὶ τοῖς πιστεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Σοὶ ἀληθῶς μετὰ Θεὸν ἀνέθηκα πᾶσαν ἐλπίδα, Ἀγνή,
καὶ σοὶ ἀνατείνων ὅλην μου τὴν ἔφεσιν,
ἀναβοῶ ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς καὶ ἰσχύος·
Πρὸς σωτηρίαν με ἵθουνον,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Παναγία μου.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«Χαίροις, πάτερ Παῖσιε, παραμυθία πάντων».

Ἦχος δ΄.

ᾠδὴ α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χαρμόσυνα ἄσματα ἄδομεν σήμερον χαίροντες,
Παῖσιε ὅσιε, τῇ θεία μνήμῃ σου,
ὥς ἐλάμπρυνας Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν
τῷ φέγγει τῶν ἁθλῶν σου καὶ τῶν θαυμάτων σου.

Α γάλλου καὶ χόρευε, Καππαδοκία, θαυμάζουσα
 Θεὸς πῶς ἐδόξασε τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ
 ὃν ἐγέννησας, Παῖσιον τὸν νέον,
 ἐν ᾿Αθῶ ἀσκήσαντα ζέοντι πνεύματι.

Ι θύνθης στερρότατα πρὸς ἀρετῶν τελειότητα
 ἐκ πρώτων βημάτων σου, πάτερ Παῖσιε,
 καὶ ἡγώνισαι ἐν πᾶσι φιλοτίμως,
 διὸ καὶ ἀπέιληφας στέφανον ἄφθαρτον.

Θεοτοκίον.

Ρητόρων οὐδέποτε γλῶσσαι σοφαὶ ἐξισχύσουσι
 τὸ μέγα μυστήριον ἐξερευνῆσαι, Ἀγνή,
 πῶς διέμεινας Παρθένος μετὰ τόκον,
 πῶς Μήτηρ τοῦ Κτίστου σου ἡ δούλη γέγονας.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ι δοὺ πεπλήρωται σαφῶς ἡ περὶ σοῦ προφητεία
 τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου εἰπόντος
 ὡς ὁμότροπος αὐτοῦ ὀφθήσῃ, ὦ Παῖσιε·
 καὶ νῦν ὡς δύο ἄστρα τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνετε.

Ο λος πυρίπνους εἰσελθὼν εἰς κοινοβίου παλαίστραν,
 πῦρ ἐτίθεις τῷ πυρὶ καθ' ἡμέραν,
 ἐν ἰδρῶσι κοπιῶν καὶ δάκρυσιν εὐχόμενος·
 ὅθεν ἡ θεία Χάρις σὲ περιέλουσεν ἄνωθεν.

Υ περβαλλόντως ὁ σφοδρὸς τῆς ἡσυχίας ὁ πόθος
 σὲ διήγειρε δραμεῖν πρὸς ἐρήμους·

ένθα πίνων διαυγῇ τῆς ἀπαθείας νάματα,
πηγῇ ἐγένου, Πάτερ, ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τῇ σῇ ἀγάπῃ ἐθέλχθη
ἡ καρδιά τοῦ σεπτοῦ Παϊσίου,
ὃς προσπίπτων σοι θερμῶς μετ' εὐλαβείας ἔκραζεν·
Ἥδύτερον οὐκ ἔστι σοῦ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου μου.

Ἔτερος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ο ἄσβεστος ζῆλός σου, θεόφρον,
ὁ μέγας σου ἔρωσ πρὸς Χριστὸν
ἀπαύστως σε προέτρεπεν ἀναβοᾶν τρανότατα·
Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστός ἐστι καὶ μέγα κέρδος ὁ θάνατος.

Ισχύϊ Θεοῦ καθωπλισμένος,
ἐπ' ὧμων σου ἤρας τὸν σταυρὸν
καὶ ἐσταυρώθης, Ὅσιε, τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσι·
διὸ ὁ ἅπας βίος σου Πάσχα Κυρίου ἐγένετο.

Σοφίαν τοῦ κόσμου οὐκ ἐκτήσω,
σοφίαν δὲ ὄντως τοῦ Θεοῦ
ἐδέξω, θεοδίδακτε, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου
καὶ ἔγνωσ τὰ ἀνέκφραστα καὶ ὑπὲρ φύσιν μυστήρια.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μαρία,
ἡ θεία εἰκὼν σου θαυμαστῶς
εὐφραίνει χεῖλη, ὄμματα, καρδίαν καὶ διάνοιαν·
ἦν πίστει ἀσπαζόμενοι, ἰσχὺν μεγίστην λαμβάνομεν.

Κάθισμα. Ὑμνος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τλυκυτάτῳ τῷ βέλει τῆς θεϊκῆς
 ἀγαπήσεως, Πάτερ, ἐκκεντηθεῖς,
 τὸν κόσμον κατέλιπες καὶ μητρὸς σχέσιν ἔρριψας
 καὶ ἐν ἐρήμῳ ἐκτήσω τὴν θείαν πρὸς ἅπαντας
 γενικὴν ἀγάπην, ἧς βέλος σε ἔνυττεν,
 Ὅσιε, ἀπαύστως πρὸς ἀνάπαυσιν πάντων·
 διὸ ἐκ τοῦ αἵματος σῆς καρδίας ἠλέησας
 ἀσθενεῖς, κινδυνεύοντας,
 πενθοῦντας, πλανωμένους, πτωχοὺς,
 ἔτι δὲ τεθνεῶσιν ἔδωκας
 ἀναψυχὴν ταῖς εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Δόξα.

Εποκύπτων τῷ βάρει τῶν πειρασμῶν
 καὶ κεντούμενος βέλει τῶν λυπηρῶν,
 ἐξαίφνης σε εὔρηκα ὀξυτάτην ἀντίληψιν,
 ὅτι πρὶν εἶπω· Ἄγιε Παῖσιε, πρόφθασον,
 ἐνώπιόν μου ἔστης, ὦ θαῦμα ἐξαίσιον!
 τὸν γὰρ στεναγμόν μου τὸν κρυπτὸν οὐ παρεῖδες,
 οὐδὲ τῆς καρδίας μου τὴν πικρὰν θλίψιν, Ὅσιε,
 ἀλλ' ὡς δοῦλος φιλότιμος
 τοῦ μόνου φιλανθρώπου Θεοῦ
 ἐπεσκέψω τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν,
 ἱατροεῖαν παρέχων ἀνέλπιστον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ορατῶς τῇ εἰκόνι σου παρεστῶς,
 ὥσπερ ζώσῃ παρίσταμαι νοερῶς
 καὶ πόθῳ προσπίπτων σοι, εὐλαβείᾳ ἀσπάζομαι
 τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας, Παντάνασσα Δέσποινα,
 εὐχαριστίας προσφέρων, ἀνθ' ὧνπερ ἀπήλαυσα,
 καὶ ἀναβοῶν σοι ἐν καρδίᾳ σκιρτώσῃ·
 Μαρία, τὸ πάμφωτον τοῦ Δεσπότη παλάτιον
 σὺ ὑπάρχεις, Πανάχραντε·
 ὅλος γὰρ κατώκησεν ἐν σοὶ
 Θεὸς Λόγος, ἵνα με τὸν ἄνθρωπον
 κατὰ χάριν θεὸν ἀπεργάσῃται.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ ὡς τρυφὴν πᾶσαν οἰόμενος στέρησιν,
 τὴν νηστείαν ὡς τερπνὴν ἀπόλαυσιν
 καὶ πᾶσαν ἄσκησιν ὡς χαράν,
 ἐπενόεις ἄθλους παντοειδεῖς, Πάτερ ὅσιε·
 ἐνίκα γὰρ τοὺς κόπους ὁ πόθος τοῦ Δεσπότη,
 Ὃν ἐζήτεις ὡς μόνον παμπόθητον.

Ὡπῶς ἐν γῇ ἔζης, Παμμάκαρ, ὡς ἄγγελος
 καὶ Ἀγγέλους εἶχες βοηθοῦντάς σοι
 καὶ τοὺς Ἁγίους συγκοινωνούς!
 μεθ' ὧν νῦν χορεύων ἐν οὐρανίοις σκηνώμασι,
 μὴ παύσῃ, δυσωποῦμεν, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων
 τῶν τιμώντων σε, πάτερ Παῖσιε.

Μέσω φωτὸς πλήρης γλυκύτητος ὥφθη σοι
ὁ Δεσπότης, ὃ μεγίστης χάριτος!

ὅθεν ἐβόας ἐξεστηκώς·

Πῶς ἐνέπτυσάν Σε, τοιούτῳ κάλλει κοσμούμενον;

Χιλίους ἔτι χρόνους εἰ ἔζων ἐν ἀσκήσει,

οὐκ ἂν ἤρκουν μοι, Σῶτερ, εὐχαριστῆσαί Σοι.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σινᾷ ὥφθης ὡς Μήτηρ φιλόστοργος
Παῖσίῳ τῷ θερμῷ ἱκέτῃ σου,

ὃς καὶ θαυμάζων τὴν σὴν στοργὴν

καὶ τὴν γλυκυτάτην παραμυθίαν σου, ἔλεγε·

Σὺ Μήτηρ μου ὑπάρχεις, Θεομῆτορ Παρθένε,

καὶ εἰς σὲ ἐμαυτὸν ἀνατέθηκα.

Ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἀρόρητον, ὑπέρλαμπρον, ἄπλετον φῶς
ἔλαμψε ποτε τῇ Καλύβῃ σου Χάριτος θείας·

ὅθεν θείῳ φωτισμῷ καταυγασθεῖς, μακάριε,

ἐνθεα νοήματα ἔβλυσας.

Τέκνον ὥσπερ τρέφει πατὴρ στοργικός,

οὕτω σε ἐφρόντιζε Κύριος ἐν τῇ ἐρήμῳ·

ἐπιρρίψας γὰρ Αὐτῷ ἐλπίδα πᾶσαν, Ὅσιε,

ὅλως ἀμερίμνως ἐβίωσας.

Εὐχαριν, γλυκύτατον καὶ προσηνῇ,

Χριστοῦ εὐωδίαν ἐκχέοντα, Πάτερ, σὲ ἔγνω

πᾶς ἐρχόμενος πρὸς σέ· καὶ θλίψεις ἀποθέμενος
ὥς ὑπόπτερος ἀπήρχετο.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασιν οὐκ ἔστιν ὑμνεῖν σε, Ἄγνή·
ὅθεν τί προσάξωμεν ἄξιον σοὶ τῇ Πανσέπτῳ;
πίστιν μόνον ἀληθῇ πανευλαβῶς προσφέρομεν,
ἥνπερ μὴ παρίδης, δεόμεθα.

Ῥδὴ εἴ. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Νικητὴς τῶν δαιμόνων
ὄντως κραταιότατος ἐδείχθης, Ὅσιε·
οὐ γὰρ ἐπτοήθης
τὰς ἐνέδρας αὐτῶν καὶ τὰ φόβητρα,
ὄπλον σωτηρίας τὸν τοῦ Χριστοῦ σταυρὸν κατέχων
καὶ ταπείνωσιν ἔχων ὡς θώρακα.

Τὴν πτωχεύουσαν πλούτῳ
ἀλλὰ πλουτοδότιδα, Πάτερ, Καλύβην σου
αἴγλη οὐρανίῳ
ἐπεσκέψατο αἴφνης ἡ ἔνδοξος
μάρτυς Εὐφημία, πληροῦσα θείας εὐφροσύνης
καὶ εἰρήνης πολλῆς τὴν καρδίαν σου.

Ὁλος πῦρ ἐγεγόνεις,
ὅτε τὰς εὐχὰς σου Κυρίῳ ἀνέπεμπες
ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων
μετὰ πόνου θερμοῦ τε καὶ πίστεως·

ὅθεν σαῖς πρεσβείαις ὁ Πολυέλεος Δεσπότης
ἐκ πυρὸς αἰωνίου ψυχὰς ἐρρύσατο.

Θεοτοκίον.

Υπὸ σοῦ, Θεομῆτορ,
ὁ σεπτὸς Παῖσιος τροφὴν ἐδέξατο·
Ἄγγελος γὰρ τούτῳ
κεκμηκότι τροφὴν θείαν ἔδωκε,
λέγων· Εἰς τὴν δόξαν τῆς Παναγίας Θεοτόκου.
ὦ τῆς θείας προνοίας σου, Δέσποινα!

Ἔτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Πυρί, Πάτερ ὅσιε, τῶν πειρασμῶν πυρούμενος,
ὥσπερ ὁ χρυσὸς ἐν τῇ καμίνῳ
ἐκαθαρίσθης, καὶ διὰ πείρας μαθὼν
ἐδίδαξας ὅτι ἐν χαρᾷ
θλίψεις οἱ βαστάζοντες σωτηρίαν εὐρίσκουσιν.

Αρίστην ὠνόμασας ὡς ἀσφαλῆ καὶ σύντομον
τὴν τρίβον τῆς ταπεινοφροσύνης·
καὶ γὰρ ἀσκήσει ἀναλωθεὶς ὑψηλῇ,
ἔγνωσ ὡς ἀπλοῖς καὶ ταπεινοῖς
ἄφθονος χαρίζεται ἡ Θεοῦ Χάρις, Ὅσιε.

Ιώμενος, Ὅσιε, νοσήματα τοῦ σώματος,
νόσων τῆς ψυχῆς ἐπεμελήσω,
εὐστόχοις λόγοις, ὥσπερ καλὸς ἰατρός,
εἰς φιλοτιμίαν παραινῶν,
πίστιν καὶ μετάνοιαν καὶ πρὸς βίου διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ Εὐας ἡ λύτρωσις καὶ τοῦ Ἀδὰμ ἀνάκλησις
κόσμου τε χαρὰ καὶ σωτηρία·
ἡ μὲν γὰρ Εὐὰ παρακοῇ πρὸς Θεὸν
ἀπέκλεισε πύλην τῆς Ἑδέμ,
σὺ δὲ ταύτην ἤνοιξας, τῷ Κυρίῳ ὑπείκουσα.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι.

Σαφῶς τὰ πόρρω ὁρῶν,
ὥσπερ ἐγγύς, Πάτερ ὅσιε,
καὶ βάθη τῶν καρδιῶν καθορῶν, ἀφύπνισας
πολλοὺς καὶ ὠδήγησας εἰς θεογνωσίαν
καὶ ὁδὸν ὄντως σωτήριον.

Ψώθης εἰς οὐρανοὺς,
ὅλος μετάρσιος γέγονας,
καὶ θεωρῶν μυστικῶς τὰ θεῖα μυστήρια,
Παῖσιε ὅσιε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ
τὸν Θεὸν ὑπερεδόξαζες.

Προχέων ἐξ οὐρανοῦ
πλουσίαν χάριν ὁ Κύριος,
ἡξίωσέ σε ποιεῖν τεράστια θαύματα·
ἔτι γὰρ ἐφίστασο καὶ μὴ αἰτουμένοις
τὴν βοήθειάν σου, Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἐτέχθη, Ἀγνή,
ὁ τῆς χαρᾶς ἡμῶν αἷτιος,

Χριστός, ἡ πάντων χαρά, ζωὴ καὶ ἀνάστασις·
ὄθεν χαρμοσύνης σοι ἐκβοῶμεν· Χαῖρε,
ἡ παντὸς τοῦ κόσμου λύτρωσις.

Ἄτερος. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ιλὺν παθῶν ἀποθέμενος,
ἐδείχθης ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον,
καὶ φῶς δεξάμενος
τῆς τρισηλίου Θεότητος
ἀντανακλάσεις, Πάτερ, ἡμῖν ἐξήστραψας.

Εν σοὶ Θεὸς ἀνεπαύσατο,
ἐπεὶ ἡρνήσω πᾶσαν ἀνάπαυσιν
καὶ ἐκοπίασας,
νυχθημερὸν δαπανώμενος
τοῦ ἀναπαῦσαι, Ὅσιε, τὸν πλησίον σου.

Πολλὰ ἐποίεις θαυμάσια
εὐχαῖς σου πρὸς Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον,
Οὐπερ καὶ ἔκρουες
ἐν στεναγμοῖς τῆς καρδίας σου
τὴν τοῦ ἐλέους θύραν ἀόκνως, Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θεῖον κειμήλιον,
πανεύοσμον Θεοῦ οἰκητήριον,
οἶκόν με ποίησον
τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος
ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Κόρη ἀειμακάριστε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Αγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευσάμενος
καὶ δι' ἀγάπης λάμψας, ὅσιε Παῖσιε,
μοναζόντων μέγα στήριγμα ἀνεδείχθης,
τῶν πιστῶν χειραγωγὸς πρὸς βίον ἅγιον,
οἰκουμένης δὲ ἐντρύφημα γλυκύτατον·
διὸ κράζομεν· Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελοι διηπόρουν, πῶς ἐν σώματι ὦν, Πάτερ,
εἰς οὐρανούς δι' ἀγάπης ἀνέβης,
κάντεῦθεν θείας ἀγάπης πλησθεῖς,
τὴν γῆν τῷ φωτὶ τῆς ἀγάπης οὐράνωσας!
Ἡμεῖς δέ, σὲ θαυμάζοντες, πανευλαβῶς βοῶμέν σοι τοιαῦτα·
Χαῖρε, ὁ μύστης τῆς ἡσυχίας·
χαῖρε, δοχεῖον ἀγάπης θείας.
Χαῖρε, ὁ Ἀγγέλων ἄρτον δεξάμενος·
χαῖρε, ὁ Ἁγίους ὑποδεξάμενος.
Χαῖρε, ὅτι τὸν Θεάνθρωπον ἡξιώθης κατιδεῖν·
χαῖρε, ὅτι τῆς Θεόπαιδος ἐθεάσω τὴν μορφὴν.
Χαῖρε, ὁ εὐσυμπάθητος ὑπὲρ πάντων εὐχέτης·
χαῖρε, ὁ παντὸς τοῦ κόσμου ἀφανῆς εὐεργέτης.
Χαῖρε, Ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχος ἄριστος·
χαῖρε, κακοδοξίας ἀντίπαλος κράτιστος.
Χαῖρε, τοῦ Ὁρους Ἄθω ἡ αἵγλη·
χαῖρε, Μονῆς Θεολόγου ἡ σκέπη.
Χαίροις, πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐνακοσιοστὸν ἐνενηκοστὸν τέταρτον ἔτος (1994).

Στίχοι.

Ζήσας Παῖσιος μόνος Θεῷ μόνῳ,
Πολλοὺς τεθλιμμένους ἐκούφισεν πόνων.
Ἦνωμένος γὰρ τῷ Θεῷ δι' ἀγάπης,
Παραμυθεῖσθαι πάντας εἵληφεν χάριν.

Δωδεκάτῃ Παῖσιος ἀνέσπερον αὐγὴν εἶδε.

Ο ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Παῖσιος, ὁ Ἀγιορείτης, ἐγεννήθη ἀπὸ γονέων εὐλαβῶν, τοῦ Προδρόμου καὶ τῆς Εὐλογίας, εἰς τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐνακοσιοστὸν εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος (1924), ὀλίγον πρὸ τῆς ὁδυνηρᾶς φυγῆς τῶν Φαρασιωτῶν ἐκ τῆς πατρώας γῆς καὶ τῆς καταφυγῆς των εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Βρέφος, ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ διαλάμποντος ἐν ἀγιότητι πολιοῦ ἱερέως τῶν Φαράσων, ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου, ὅστις ὠνόμασεν αὐτὸν Ἀρσένιον, θέλων νὰ ἀφήσῃ, καθὼς εἶπε, «καλόγηρον εἰς τὸ πόδι του». Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁσίου Παΐσιου ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Κόνιτσαν τῆς Ἡπείρου, ὅπου ὁ Ὅσιος διῆλθε τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, γαλουχηθεὶς διὰ τῶν διηγήσεων περὶ τοῦ θαυμαστοῦ βίου τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν πέντε ἐτῶν ἔλεγεν ὅτι θὰ γίνῃ μοναχός. Καὶ ὅτε ἔμαθεν ἀνάγνωσιν, εἶχεν ὡς ἐντρύφημα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς βίους τῶν Ἀγίων, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας τῶν ὁποίων μετὰ ζήλου θερμοῦ ἐμιμεῖτο. Μετὰ τὴν πρώτην ἐγκύκλιον παιδείαν δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ περισσότερα

γράμματα, ἀλλὰ ἐπιθυμῶν νὰ μιμηθῇ τὸν Χριστὸν ἐμαθήτευ-
σεν εἰς ξυλουργεῖον, ἔνθα ἐπιμελῶς καὶ ἐπιτηδεῖως εἰργάζετο.
Εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαπέντε ἐτῶν ἠξιώθη τῆς φιλανθρωποῦ
ἐμφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατόπιν ἐνὸς φι-
λοτίμου λογισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου μετὰ σοφίας ἀπέκρουσε δαι-
μονικὴν τινὰ προσβολὴν ἀπιστίας. Ἐκτοτε, ἐπερίσσευσεν ἐν
τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης καὶ ὁ πόθος τῆς
μοναχικῆς ζωῆς.

Ἐν καιρῷ ταραχῆς καὶ πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Ὅσιος, καὶ
ὡς ἀπλοῦς πολίτης καὶ ὡς στρατιώτης – ὑπηρετῶν ὡς ἀσυρμα-
τιστῆς τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ θητείαν – ἐπέδειξεν ἀπαράμιλ-
λον ἀνδρείαν καὶ αὐτοθυσίαν, πρόθυμος ὢν πάντοτε νὰ δώσῃ
καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων. Εὐρεθεὶς
δὲ πολλάκις ἐν μέσῳ πυρῶν, πολλοὺς διέσωσε διὰ τῶν διαπύ-
ρων αὐτοῦ προσευχῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θαυμαστῶς διεσώ-
θη. Μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ,
εἰργάσθη ἐπὶ τριετίαν τὴν ξυλουργικὴν τέχνην, ἵνα συνδράμῃ
οἰκονομικῶς τὴν οἰκογένειάν του. Καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν εἴκο-
σι ἐννέα ἐτῶν, καταλιπὼν πάντα τὰ τοῦ κόσμου, ἀνέδραμεν εἰς
τὸ Ἅγιον Ὅρος. Φλεγόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἡσυχίας καὶ
πάντοτε νεύσει Θεοῦ κινούμενος, ἡσκήτευσεν εἰς διαφόρους
Μονὰς καὶ Σκήτας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ εἰς τὴν ἐν Στομίῳ τῆς
Ἡπείρου Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας – τὴν ὁποίαν καὶ ἀνωκο-
δόμησε – καὶ εἰς τὸ ἐν Σινᾷ ἀσκητήριον τῶν ἁγίων Γαλακτίω-
νος καὶ Ἐπιστήμης. Ἄπας δὲ ὁ βίος αὐτοῦ ἦτο νηστεία διαρ-
κῆς, ἐγκράτεια ἀσύγκριτος, ἀγρυπνία ἄπαυστος, προσευχὴ
ἀδιάλειπτος, μετὰ πράξεως μελέτη τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ
δὴ τοῦ ἁββᾶ Ἰσαάκ, ἄκρα σκληραγωγία καὶ καρτερία μετὰ
ἀνδρείας καὶ ἀκαταπαύστου δοξολογίας.

Διὰ τῶν ὑπερφυῶν ἀγώνων, εἰς τοὺς ὁποίους ταπεινῶς ὁ
Ὅσιος ὑπεβάλλετο, ἐνίκησε τὸν πολυμήχανον διάβολον, ἠνώ-
θη μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἠυφραίνεται ἐκ τῆς θείας παρακλήσεως.
Ζῶν ὡς ἄσαρκος ἐπὶ τῆς γῆς, οὐρανοπολίτης ἐγένετο· καὶ τὴν

πρᾶξιν θεωρίας ἐπίβασιν ἔχων, εἰς ὑψηλὰς ἀναβάσεις ἀνῆλθε καὶ οὐρανίων μυστηρίων ἐγένετο κοινωνός. Διότι, καὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ Χριστοῦ κατετρύφησε, καὶ Θεομητορικῶν εὐλογιῶν ἀπέλαυε, καὶ τῆς ἐμφανίσεως Ἀγίων ἡξιώθη, ὡς τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου, τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, τοῦ ἁγίου Λουκιλλιανοῦ, τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, τοῦ ἁγίου Βλασίου τοῦ ἐν Σκλαβαίνοις, τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη τὴν Καλύβην αὐτοῦ καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ. Ὡσαύτως καὶ τὸν Φύλακα αὐτοῦ Ἀγγελον εἶδε, καὶ ἀγγελικὰς ἤκουεν ὑμνωδίας, καὶ φωτὶ οὐρανίῳ κατηυγάζετο.

Φῶς δὲ ὅλος γενόμενος, ἀδύνατον ἦτο νὰ μένη πλέον ἀφανής, ὡς αὐτὸς ἐπεθύμει. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ, πανταχοῦ διατρέχον, ἐφείλκυε πλῆθος ἀνθρώπων, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, πρὸς τὴν πλησίον τῶν Καρεῶν ταπεινὴν Καλύβην του, τὴν ἐπονομαζομένην «Παναγούδα». Ἐκεῖ ἔζησεν ὁ Ὁσιος τὰ τελευταῖα δεκατέσσαρα ἔτη τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, εἰ καὶ σφοδρῶς ἐπόθει τὴν πεφιλημένην του ἡσυχίαν καὶ ἐλογίζετο ὅπως μεταβῇ εἰς τόπον ἄγνωστον καὶ ἐκεῖθεν, διὰ τῆς προσευχῆς, ἐλεῇ καὶ στηρίζῃ ἀφανῶς τὸν κόσμον. Πληροφορίαν ὁμως ἔλαβεν ἄνωθεν, ὅτι ἄλλο ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ὥφειλε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Καλύβην του πρὸς παράκλησιν καὶ στήριξιν τῶν προστρεχόντων εἰς αὐτόν. Ὅθεν ἐν μὲν τῇ νυκτί, ὡς λαμπὰς τηρόμενος, προσηύχετο μετὰ πόνου ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός, μνημονεύων ἰδιαιτέρως καὶ πλῆθος ὀνομάτων ζώντων τε καὶ κεκοιμημένων. Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐδαπανᾶτο εἰς τὸ ἀναπαύειν τὸ πλῆθος τῶν συρρέόντων εἰς τὴν Καλύβην του, καλὸς οἰκονόμος γινόμενος τῶν μεγάλων χαρισμάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐλεήμων Θεὸς εἶχε πλουτίσει αὐτόν. Διότι, καὶ ἐξ ὀνόματος πολλοὺς ἀγνώστους προσιόντας εἰς αὐτόν ἐκάλει, καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν διέβλεπε, καὶ τὰ μέλλοντα προέλεγε, καὶ μετὰ ἀλλογλώσσων συνωμίλει, καὶ ἀσθενείας – σωματικὰς καὶ ψυχικὰς – ἐθεράπευε, καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πνευμάτων ἀκαθάρτων

εἶχεν, ὥστε καὶ δαιμονῶντας ἡλευθέρωσε διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν «ὡς λόγοι Θεοῦ», κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ δι' αὐτῶν ἐδείκνυε τοῖς πᾶσι τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἐπιγείου ζωῆς – τὸ ἐτοιμάζεσθαι δηλονότι διὰ τὴν μέλλουσαν – καὶ προέτρεπεν εἰς μετάνοιαν, ἐξομολόγησιν καὶ ἀγῶνα φιλότιμον.

Ἦτο δὲ ὁ Ὅσιος ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς γλυκύς, ἀπλοῦς, προσηνής, ἐλεήμων, λίαν παρηγορητικός, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλος ἀγάπη. Ἐνίοτε ὅμως ἐγίνετο ὡς «λέων πῦρ πνέων» πρὸς ὅσους ἠθελημένως παρεξέκλινον τοῦ θείου νόμου καὶ τῶν πατερικῶν παραδόσεων. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπολέμει τὸ κοσμικὸν φρόνημα, θεωρῶν τοῦτο μέγιστον ἐχθρὸν τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, καὶ δὴ τῶν μοναχῶν.

Ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἀσκητής, ὑπομείνας ἐκ νεότητος πολλὰς σωματικὰς ἀσθενείας, ὑπέμεινεν ἐν τέλει εὐχαρίστως καὶ τοὺς μαρτυρικοὺς πόνους τοῦ καρκίνου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεπαύθη τὴν δωδεκάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ τετάρτου ἔτους (1994), ζήσας ἐν ὧλῳ ἔτη ἐβδομήκοντα. Ἐκοιμήθη εὐρισκόμενος εἰς τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης), διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ ὁποίου εἶχε βοηθήσει καὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε καθοδηγητής ἐπὶ τριάκοντα σχεδὸν ἔτη. Ἐνθάδε εἶχεν ἐναποθέσει καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου, τοῦ καὶ ἀναδόχου του, ἐνθάδε ἠθέλησε νὰ ἐνταφιασθῇ καὶ νὰ παραμείνῃ ἕως τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικὸν καὶ θερμὸν καταφύγιον, καὶ οἱ πίστει προστρέχοντες παραμυθίαν λαμβάνουσι καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ ὁσιος Παῖσιος, ζῶν ἐπὶ γῆς, ἐδόθη ὅλως εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· νῦν δέ, ἐν Οὐρανῷ εὐρισκόμενος, ἐδόθη δῶρον ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρήματα ἔβλυζεν ἀγάπης
 ἡ ἀπλῇ σου καὶ φιλόστοργος καρδία,
 ἃ ἐνόουν σαφῶς λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι
 καὶ ἡλικίαι ἅπασαι, ὧ Παῖσι θεόφρον.

Φῶς τὸ ἐκλάμπον τῇ μορφῇ σου
 τὴν λαμπρότητα ἐδείκνυ τῆς ψυχῆς σου·
 ὅθεν πᾶς σὲ ὁρῶν ἐκ θάμβους ἡλλοιοῦτο,
 βοῶν· Ἀρκεῖ μοι βλέπειν σε, ὦ γλυκύτατέ μου Πάτερ.

Υδωρ ζωὴρρύτον ἀντλοῦμεν
 τῇ μελέτῃ τῶν ἀγίων σου ῥημάτων·
 ἀναβλύζουσι γὰρ κρουνοὺς θεογνωσίας
 καὶ πρὸς ζωὴν ἀνάγουσι φωτεινὴν καὶ μακαρίαν.

Θεοτοκίον.

Σκέπη ὑπάρχουσα, Παρθένε,
 ὥς νεφέλη μυστικῶς ἐπισκιάζεις
 καὶ φρουρεῖς ἀσφαλῶς ἐκ βλάβης ἀσεβούντων
 τοὺς ὀρθοδόξως, Πάναγνε, σὲ τιμῶντας εἰς αἰῶνας.

Ἄτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ρῆμα ἄξιον τοῦ ἐξειπεῖν οὐκ ἔχομεν
 πῶς ὑπερέβαινες τοὺς νόμους τοὺς φυσικοὺς,
 τελῶν πλεῖστα θαύματα, καὶ πῶς ἐνόησας
 θείᾳ Χάριτι τῶν νόμων τῶν πνευματικῶν
 τὴν ἐνέργειαν, Παμμάκαρ.

Αληθέστατον τὸ τοῦ Κυρίου λόγιον,
ὅτι οὐ δύναται κρυβῆναι λύχνος φωτός·
καὶ γὰρ τὸ σὸν ὄνομα, ὡς μὴ κρυπτόμενον,
παῖσιν ἔλαμψεν ἀποστεροῦν σε, Ὅσιε,
τῆς σῆς φίλης ἡσυχίας.

Μέγαν εὗραντο πατέρα οἱ συρρέοντες
εἰς τὴν Καλύβην σου· κατέθελγες γὰρ αὐτοὺς
ἀπλότητι τρόπων σου, χάριτι λόγων σου,
καὶ παραΐνεσις αὐτοῖς ὑπῆρχες, Ὅσιε,
φθεγγομένη καὶ σιγῶσα.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἥλιον λαμπρὰν τῇ ὠραιότητι
ψυχῆς καὶ σώματος εὐρών σε ὁ Λυτρωτής,
ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἵνα ἐνδύσῃ ἡμᾶς
τὸ ὑπέρλαμπρον ἀρχαῖον κάλλος, Δέσποινα,
πανυπέραγνε Παρθένε.

Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ιαμάτων τὴν χάριν ὡς πλουτήσας,
νοσημάτων δεινῶν ἀπήλλασσες νοσοῦντας·
ἀλλὰ τὴν σὴν ἀνίατον ἀσθένειαν
ὑπέμεινας γενναίως, δι' ἀγάπην θέλων
τοῖς πάσχουσι συμπάσχειν.

Νοερῶν Ἀσωμάτων ἐνωτίζου
ὑμνωδούντων Θεῷ τὸν τρισάγιον ὕμνον,
ὅτε ἡ νόσος μὲν κατέτηκε τὸ σῶμά σου,

σὺ δέ, καρτερόφρον, ὥς ἂν μὴ ἔχων σῶμα,
τὴν ἀσκησιν ἐτήρεις.

Αποθέμενοι ἅπαν τὸ φορτίον
τῶν τοῦ βίου δεινῶν τῷ τάφῳ σου, Παμμάκαρ,
ἰσχύν, χαράν, ἐλπίδα κομιζόμεθα
καὶ τῶν ἀνιάτων δεινῶν τε νοσημάτων
ιάματα ἀντλοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Θεῖος θρόνος ὡς οὖσα, Θεοτόκε,
δυσωπῶ σε θερμῶς, μή με ἐάσης μόνον,
ὅτε Κριτοῦ τῷ θρόνῳ παραστήσομαι,
ἀλλὰ πρόστηθί μοι ὡς καλὴ μεσίτις
καὶ ῥῦσαι καταδίκης.

Ἄτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θύσατε ἑαυτοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων
καὶ θείας χαρμονῆς ἐπαπολαύσετε,
λόγῳ μὲν ἐδίδαξας, ἔργῳ δὲ ἐβεβαίωσας·
τὰ πάντα γὰρ γιγνόμενος τοῖς πᾶσιν, Ὅσιε,
ἐγεύου θείας παραμυθίας,
νῦν δὲ ὅλης ὅλως χαρᾶς ἐπαπολαύεις.

Ιθύνεις χοροὺς τῶν μοναζόντων
διδάσκων· Γενναιοφρόνως ἀγωνίζεσθε
μετὰ ταπεινώσεως καὶ πολλῆς συνέσεως,
καλῶς ὑποτασσόμενοι καὶ προσευχόμενοι
ἀπαύστως, τῇ εὐχῇ ἐντρυφῶντες
καὶ δοξολογοῦντες Θεὸν ἐν εὐλαβείᾳ.

Αφαρπάζεις ταχὺ ἐκ τοῦ ὀλέθρου,
κινδύνους ἀποσοβεῖς, πάτερ Παῖσιε,
ἐπισκέπτη ἄνωθεν ὁρατῶς τοὺς πάσχοντας,
ὑγείαν τοῖς νοσοῦσι μὲν παρέχων, Ὅσιε,
χαρὰν δέ, εἰρήνην καὶ ἐλπίδα
τοῖς ἐν ἀπογνώσει δεινῶς βεβυθισμένοις.

Θεοτοκίον.

Προεῖδέ σε, Παρθένε, ὁ Προφήτης,
ὥς πάγχρυσον στάμνον μάννα φέρουσαν·
νῦν δέ σε γινώσκομεν ζωηφόρον τράπεζαν,
Χριστὸν τὸν Ἄρτον φέρουσαν, τὸν ἀδαπάνητον,
εἰς πάντων ζωὴν καὶ σωτηρίαν·
ὄθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αμπρῶς τελοῦντες μνήμην τὴν ἱερὰν
Παῖσιου τοῦ θείου, σπουδάσωμεν καὶ τὰς ψυχὰς
ταῖς τούτου κοσμήσασθαι ἀρεταῖς,
τὸν ζῆλον ἐκμιμούμενοι,
ἅμα τὴν ἀνδρείαν, τὴν προσευχήν,
τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην
καὶ τὴν θυσίαν τὴν φιλότιμον.

Ολόλευκον ὑφάνας περιβολὴν
τῆς ψυχῆς, δι' ἀπαύστου ἀσκήσεως καὶ προσευχῆς,
εἰς νυμφῶνα πλήρη θείου φωτὸς
εἰσῆλθες, Πάτερ ὅσιε,

ένθα σε ἐδέξατο ὁ χορὸς
ἀπάντων τῶν Ὁσίων, τοῦ θείου Ἀρσενίου
ἀγαλλιάσει προεξάρχοντος.

Υπέρλαμπρος ἡ δόξα καὶ εὐκλεής,
ἥς μετέχεις, Παῖσιε ὅσιε, ἐν οὐρανοῖς·
ταύτην μαρτυροῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς
τὰ σὰ ποικίλα θαύματα,
ῶνπερ ἀπολαύομεν οἱ πιστοί,
δὶ ὧν καὶ μεγαλύνεις τὸν Κύριον τῆς δόξης,
τὸν ἐν Ἀγίοις δοξαζόμενον.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα ἡ τεκοῦσα καὶ Λυτρωτήν,
καὶ ἡμᾶς σωτηρίας ἀξιώσον, ὡς ἀγαθή,
ὅπως ἐμπλησθῶμεν θείου φωτὸς
καὶ ψάλλωμεν γηθόμενοι
τρισάγιον ὕμνον ἐν οὐρανοῖς
σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις, δοξάζοντες Πατέρα,
Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Ἄπας γηγενής
σκιρτᾷ καὶ ἀγάλλεται, πάτερ Παῖσιε,
ὅτι διετράνωσας τῇ πολιτείᾳ σου καὶ τοῖς θαύμασιν
εἰς πάσης γῆς τὰ πέρατα ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς,
ὅτι ὄντως ὁ Χριστὸς καὶ σήμερον,
ὥσπερ χθὲς καὶ ἀεὶ ὁ αὐτός ἐστι.

Νεῦσον συμπαθῶς
 ἡμῖν, Πάτερ ὅσιε, τοῖς ἐκτελοῦσι λαμπρῶς
 τὴν ἁγίαν μνήμην σου καὶ πᾶσαν αἵτησιν διαβίβασον
 τῷ θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καθὼς ὑπέσχου σαφῶς
 τοῖς σοῖς τέκνοις, ὡς πατὴρ φιλότεκνος,
 πρὸ τῆς σῆς μακαρίας κοιμήσεως.

Τάξεις μοναχῶν,
 πιστῶν τὰ συστήματα, πάτερ Παῖσιε,
 πᾶσα ἡλικία τε καὶ ἅπαν γένος πανηγυρίζομεν
 καὶ εὐλαβῶς προσπίπτοντες τῷ θείῳ τάφῳ σου,
 ἐκζητοῦμεν δεινῶν ἀπολύτρωσιν
 καὶ ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ω τετραὰς σεπτή,
 Ἀρσένιε ὅσιε, πάτερ Παῖσιε,
 Εὐφημία ἔνδοξε, σὺν Ἀποστόλῳ ἡγαπημένῳ Χριστῷ,
 τοὺς συνελθόντας σήμερον τῇ θεῇ ταύτῃ Μονῇ
 οὐρανόθεν δεῦτε εὐλογήσατε
 καὶ χαρᾶς οὐρανίου πληρώσατε.

Θεοτοκίον.

Νέμοις δωρεὰς
 τοῖς πόθῳ ὑμνοῦσί σε καὶ μακαρίζουσι
 τὴν ἀειμακάριστον, τὴν Θεὸν Λόγον ἀφράστως τέξασαν
 τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως, τὸν ὑπερύμνητον,
 Ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγέλων τὰ τάγματα,
 τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντα.

Ἐξαποστειλάρια.**Ἦχος γ΄.** Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Πηγὴ αἰῶρουτος ὥφθης χριστομιμήτου ἀγάπης,
 Παῖσιε θεοφόρε, τὴν οἰκουμένην ἀρδεύων
 τοῖς ρείθροις τῶν σῶν ῥημάτων
 καὶ ὄμβροις τῶν σῶν θαυμάτων.

Ἔτερον. Ἦχος β΄. Τοῖς Μαθηταῖς.

Συναθροισθέντες σήμερον
 τῇ ἀγία σου μνήμῃ
 ἐν τῷ ναῷ σου, Ὅσιε, καὶ κύκλῳ τοῦ σοῦ τάφου,
 ἐν εὐλαβείᾳ βοῶμεν· ὦ Παῖσιε πάτερ,
 καὶ τάφῳ καλυπτόμενος,
 ἀοράτως ὑπάρχεις μέσον ἡμῶν,
 ὅθεν δέξαι πάντων τὰς ἱκεσίας
 καὶ δώρησαι πρεσβείαις σου
 παῶσι τὴν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Χάριν μεγίστην εὕρηκας
 ἐκ Θεοῦ, ὡς ἐβόα
 ὁ Γαβριήλ σοι, Πάναγνε, Μεγαλόχαρη Κόρη·
 ὅθεν ἡμεῖς γηθοσύνῳς ἐκτενῶς σοι βοῶμεν·
 Χαῖρε, ἡμῶν πρὸς Κύριον
 θερμοτάτη πρεσβεία·
 χαῖρε, δι' ἧς θείας ἡξιώθημεν μετουσίας·
 Πανύμνητε, οὐ παύσομεν
 ἀναμέλπειν σοι· Χαῖρε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστῶμεν Στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Κιρτήσατε ὄρη ἐν χαρᾷ
σὺν τῷ Ἄθῳ σήμερον,
ἡ οἰκουμένη δὲ χόρευε, ὕμνοις δοξάζουσα
Κύριον τὸν δόντα ἐν ἐσχάτοις ἔτεσι
Παῖσιον, Ὁσίων τὸ καύχημα,
πιστῶν ἐδραίωμα, μετανοίας τὸν διδάσκαλον,
ἀληθείας ὑπέρμαχον ἄριστον.

Ὡπόσων χαρίτων καλλοναῖς
τὴν ψυχὴν ἐκόσμησας,
ὅσιε πάτερ Παῖσιε· ζῆλον γὰρ πύρινον
Ἥλιον ἐκτήσω, Δανιὴλ τὴν σύνεσιν,
γενναίων Μακκαβαίων τὸ φρόνημα,
τὸν θεῖον ἔρωτα Ἰγνατίου, ἐπὶ πᾶσι δὲ
τὴν ἀγάπην τοῦ Παύλου τὴν ἄμετρον.

Ακένωτος ὄντως θησαυρὸς
ἡ πολλὴ ἀγάπη σου,
δί' ἣν συμπάσχων τοῖς πάσχουσιν, ἐπ' ὤμων ἤνεγκας
τὰς ὀδύνas τούτων καὶ προθύμως ὤδευσας,
Παμμάκαρ, τὴν ὁδὸν τῆς σταυρώσεως,
ἐν ᾗ εὐράμενος τὴν χαρὰν τὴν ἀναστάσιμον,
οἰκουμένης παράκλησις γέγονας.

Επίφανον ἄνωθεν ἡμῖν
 ὡς πρόμαχος κράτιστος,
 φρουρῶν, φυλάττων, λυτρούμενος ἐκ πάσης θλίψεως·
 στήσον τῶν πολέμων τὸ δεινὸν κλυδώνιον,
 τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον κράτυνον,
 εἰρήνην δώρησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, δεόμεθα,
 σαῖς πρεσβείαις, Παῖσιε ὅσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οσιε πάτερ, τὸν πολύτιμον μαργαρίτην εὐρών,
 ὃς ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός,
 τὰ πάντα χαίρων ἔδωκας,
 ἕως θανάτου ἀγωνισάμενος,
 ἵνα αὐτὸν μόνον κερδήσῃς.
 Ἀμέτρῳ πόθῳ δὲ κτησάμενος αὐτόν,
 πλοῦτον ὑπερκόσμιον ὑπερεπλούτησας·
 ὃν καὶ φυλάττων νηφούσῃ καρδίᾳ
 ἐν τοῖς ταμιείοις τῆς ἡσυχίας,
 ἐξ ἀρχοντικῆς ἀγάπης μετὰ πόνου διένεμες,
 ἔργοις, λόγοις, μεγίστοις θαύμασι
 καταπλουτίζων τὸν κόσμον.
 Καὶ νῦν, θεοδόξαστε Παῖσιε,
 ἀπολαύων τῶν παρὰ Θεοῦ ἡτοιμασμένων ἀγαθῶν
 τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν,
 ὅπως καλῶς τὸν παρόντα βίον πραγματευσάμενοι
 κτησώμεθα ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθέने,
καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον,
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον,
τὴν ἀρῥαγῇ προστασίαν
καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς ἐκ τοῦ πρώτου
Κανόνος ἡ ᾠδὴ γ' καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ἡ ς'.

Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ιδοὺ πεπλήρωται σαφῶς ἡ περὶ σοῦ προφητεία
τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου εἰπόντος
ὥς ὁμότροπος αὐτοῦ ὀφθήσῃ, ὦ Παῖσιε·
καὶ νῦν ὥς δύο ἄστρα τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνετε.

Ολος πυρίπνους εἰσελθὼν εἰς κοινοβίου παλαίστραν,
πῦρ ἐτίθεις τῷ πυρὶ καθ' ἡμέραν,
ἐν ἰδρῶσι κοπιῶν καὶ δάκρυσιν εὐχόμενος·
ὄθεν ἡ θεία Χάρις σὲ περιέλουσεν ἄνωθεν.

Υπερβαλλόντως ὁ σφοδρὸς τῆς ἡσυχίας ὁ πόθος
σὲ διήγειρε δραμεῖν πρὸς ἐρήμους·
ἐνθα πίνων διαυγῇ τῆς ἀπαθείας νάματα,
πηγὴ ἐγένου, Πάτερ, ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τῇ σῇ ἀγάπῃ ἐθέλχθη
ἡ καρδιά τοῦ σεπτοῦ Παῖσιου,

ὃς προσπίπτων σοι θερμῶς μετ' εὐλαβείας ἔκραζεν·
Ἥδύτερον οὐκ ἔστι σοῦ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου μου.

Ἦχος δ'.

Ὤδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ιλὺν παθῶν ἀποθέμενος,
ἐδείχθης ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον,
καὶ φῶς δεξάμενος
τῆς τρισηλίου Θεότητος
ἀντανakλάσεις, Πάτερ, ἡμῖν ἐξήστραψας.

Εν σοὶ Θεὸς ἀνεπαύσατο,
ἐπεὶ ἡρνήσω πᾶσαν ἀνάπαυσιν
καὶ ἐκοπίασας,
νυχθημερὸν δαπανώμενος
τοῦ ἀναπαῦσαι, Ὅσιε, τὸν πλησίον σου.

Πολλὰ ἐποίεις θαυμάσια
εὐχαῖς σου πρὸς Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον,
Οὐπερ καὶ ἔκρουες
ἐν στεναγμοῖς τῆς καρδίας σου
τὴν τοῦ ἐλέους θύραν ἀόκνως, Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θεῖον κειμήλιον,
πανεύοσμον Θεοῦ οἰκητήριον,
οἶκόν με ποίησον
τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος
ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Κόρη ἀιμακάριστε.

Ἀπολυτίκιον.**Ἦχος πλ. α΄.** Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς ἐνθέου ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος,
 ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῷ
 καὶ παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας,
 λόγοις θείοις νουθετῶν, προσευχαῖς θαυματουργῶν,
 Παῖσι θεοφόρε· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως
 ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, Ὅσιε.

Κοντάκιον.**Ἦχος πλ. δ΄.** Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Αγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευσάμενος
 καὶ δι' ἀγάπης λάμπας, ὅσιε Παῖσι,
 μοναζόντων μέγα στήριγμα ἀνεδείχθης,
 τῶν πιστῶν χειραγωγὸς πρὸς βίον ἅγιον,
 οἰκουμένης δὲ ἐντρύφημα γλυκύτατον·
 διὸ κράζομεν· Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Ἀπόστολος.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος βαρύς.

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Γαλ. 5, 22-6, 2)

Αδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χα-
 ρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη,
 πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι

νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούϊα (γ'). ᾠχος α'.

Στίχ. Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(6, 17-23)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντα. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε

ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως,
λέγομεν τὸν PMB' (142ον) Ψαλμόν.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε· ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν

τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

ᾠχος δ΄.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

ᾠχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἑραστὴν τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας
καὶ μιμητὴν τῆς τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνίας,
Παῖσιον τὸν ὅσιον ὑμνήσωμεν·
οὗτος γὰρ ἐν Ἀθωνι καὶ Σινᾷ καὶ Στομίῳ

ζήσας ὥσπερ ἄσαρκος, ἐκλογῆς ὥφθη σκεῦος·
καὶ νῦν προστάτης καὶ χειραγωγὸς
πάντων ὑπάρχει καὶ πρέσβυς πρὸς Κύριον.

Δόξα.

Τῆς συμπαθείας σου τὸν ἄμετρον πλοῦτον
καὶ μεσιτείας σου τὴν δύναμιν γνόντες,
οἱ ἐν πελάγει ὄντες ὀλεθρίων παθῶν
καὶ κλυδωνιζόμενοι πειρασμοῖς πολυτρόποις,
σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Παῖσιε πάτερ·
σπεῦσον ταχύ, διάσωσον ἡμᾶς
καὶ πρὸς λιμένα ὁδήγει ἀκύμαντον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50ὸς) Ψαλμός.

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ
τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά
μου. Ἐπὶ πλεῖον πλυνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ
τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλὴμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ εὐθὺς ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«Εὖσπλαγχνε Πάτερ, βοηθὸς γενοῦ πάντων».

Ἦχος πλ. δ΄.

ᾠδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ελέους τοῦ θεοῦ ὁ μιμητής,
Παῖσιε πάτερ, ὡς ἡλέεις διηνεκῶς,
τοῖς πᾶσι γενόμενος τὰ πάντα,
νῦν ταῖς πρεσβείαις σου πρόφθασον ἅπαντας.

Υπάρχεις σωμάτων ὁ ἰατρός,
ψυχῶν θυμηδία καὶ γλυκεῖα ἀναψυχή,
μέγας ἐν ἀνάγκαις ἀντιλήπτωρ
καὶ ἐν πολέμοις ὑπέρμαχος κράτιστος.

Συνέχομαι, Ὅσιε, νυσταγμῷ
πολλῆς ἀμελείας καὶ συστέλλομαι ἐκζητῶν
τὴν ἀνύστακτόν σου προστασίαν·
ἀλλ' ἐπιστάς μοι ἐγρήγορσιν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Παντάνασσα Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ,
νέφη τὰ ζοφώδη τῶν κινδύνων καὶ πειρασμῶν
ταχέως διάλυσον καὶ σκέπε
ὡς φωτοφόρος νεφέλη τὴν ποίμνην σου.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Λαμπρυνθεὶς τῇ καρδίᾳ ἀσκητικοῖς πόνοις σου
καὶ καταλαμφθεὶς διανοίᾳ φέγγει τῆς Χάριτος,
φῶς ὅλος γέγονας· ὅθεν ἐκ ζόφου πταισμάτων
ῥῶσαί με πρεσβείαις σου, πάτερ Παῖσιε.

Αγαλλόμενος ἄλγη ἀσθενειῶν ἥνεγκας
τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνδρείας τύπος γενόμενος·
κάμει ἐνίσχυσον, ἐν κλίνῃ πόνου πεσόντα,
εἰς χαρὰν οὐράνιον τρέπων τὴν θλίψίν μου.

Γῆν οὐράνωσας ὄντως, κατατρυφῶν, Ὅσιε,
τῆς ἀγγελικῆς ἡσυχίας, ζέων τῷ πνεύματι·
ἐξ οὐρανοῦ δὲ νῦν, σαῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις,
τοῦ ἀστάτου βίου μου παῦσον τὸν τάραχον.

Θεοτοκίον.

Χαρμονή, εὐφροσύνη καὶ γλυκασμὸς πέφυκας,
Μήτηρ τῆς χαρᾶς γενομένη, Θεογεννήτρια·
ὄθεν θλιβόμενος, πρὸς σὲ αἰεὶ καταφεύγω,
τὴν θερμὴν παράκλησιν καὶ προστασίαν μου.

Επάκουσον τῶν σὲ καλούντων, Παῖσιε θεοφόρε,
χαριζόμενος συμπαθῶς αὐτῶν τὰ αἰτήματα,
ὥς ἔχων πρὸς Κύριον παρρησίαν.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ εὐθὺς τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Θερμὸς πρεσβευτὴς ὑπάρχων πρὸς τὸν Κύριον,
ἡμῶν τὰς θερμὰς δεήσεις, Πάτερ, πρόσδεξαι
ἐκτενῶς βοώντων σοι·

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἡμᾶς φρούρησον
καὶ βοηθὸς γενήθητι ἡμῖν
ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Νὺξ πικρᾶς ἀπογνώσεως
τὴν ἐμὴν καρδίαν δεινῶς ἐκάλυψε·
σὺ δὲ φῶς καὶ ἀγαλλίασις,
ὅσιε Παῖσιε, ἐφάνης μοι.

Εὐφροσύνης πληρούμεθα
τάφῳ σου τῷ θείῳ πιστῶς προσπίπτοντες·
βρύει χάριν γὰρ σωτήριον
μυστικῶς ἡμᾶς ἐπισκιάζουσιν.

Πεπτωκότα με ἔχειρον
καὶ πρὸς τὴν μετάνοιαν καθοδήγησον,
ταῖς εὐχαῖς σου ἀπαλλάττων με
ἐκ τῆς τυραννούσης συνηθείας μου.

Θεοτοκίον.

Απαθείας λαμπρότητι
σκεῦος καθαρώτατον ὥφθης, Πάναγνε·
ὄθεν κάθαρον τοὺς δούλους σου
μολυσμοῦ σαρκὸς τε καὶ τοῦ πνεύματος.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Τεῖχος μοι γενοῦ
σωτηρίας, Πάτερ ὅσιε,

ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ ἀβλαβῇ
ὥς προστάτης μου καλὸς διαφυλάττων με.

Ελκη τῶν παθῶν
τὴν καρδίαν μου μαστίζουσιν·
ἀλλ' οἱ λόγοι σου ὥς βάλαμον τερπνὸν
ἐπιφέρουσιν εἰρήνην τε καὶ ἴασιν.

Ράθυμον ψυχὴν,
Πάτερ, κέκτημαι καὶ ἄκαρπον·
ἀλλὰ χάρισαί μοι ζῆλον καὶ ἰσχύν,
πρὸς ἀγῶνας φιλοτίμους διεγείρων με.

Θεοτοκίον.

Βήματι φρικτῷ
τοῦ Υἱοῦ σου, Μητροπάρθενε,
ὅτε μέλλω παραστῆναι, δυσωπῷ,
δεξιᾶς χειρός με κράτησον καὶ σῶσόν με.

Ὦδὴ ζ΄. Τὴν δέησιν.

Οικτίρμων καὶ πλήρης θείας ἀγάπης,
ἰλαρὸς καὶ ἐλεήμων ἐφάνης,
ὅτι παθῶν καθαρθεὶς ἐν ἐρήμῳ,
ἐλέους σπλάγχνα ἐκέκτησο, Ὅσιε·
νῦν δὲ πρεσβείαις σου θερμαῖς
τὴν γνησίαν ἀγάπην μοι δώρησαι.

Ηγάπησας τὴν ἀφάνειαν, Πάτερ,
καὶ ἐμίσησας τὴν δόξαν τοῦ κόσμου·

ἀλλ' ὁ τῆς δόξης Θεὸς καὶ Δεσπότης
τὴν σὴν ταπείνωσιν πᾶσιν ἐπέδειξεν·
ταύτης ῥανίδα, δυσωπῶ,
στάλαξόν μοι πρεσβείαις σου, Ὅσιε.

Θερμότατός σε θεῖος ἔρως ἥρπαζε,
καὶ Θεὸν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀνύμνεις·
ὄθεν κάμει τῶν γηϊνῶν φροντίδων
καὶ τῆς ματαίας μερίμνης ἐξάρπασον,
ἵνα καρδίᾳ καθαρᾷ
εὐλογῶ καὶ δοξάζω τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ο ἔμψυχος τοῦ Θεοῦ Παράδεισος,
τὸ σεπτὸν τῆς εὐωδίας δοχεῖον,
τῆς τῶν παθῶν δυσωδίας με ῥῦσαι
καὶ ἀρετῶν οἰκητήριον δεῖξόν με·
σὺ γὰρ χαρίτων ἡ πηγὴ
καὶ αἰτία ὑπάρχεις, Πανάμωμε.

Επάκουσον τῶν σὲ καλούντων, Παῖσιε θεοφόρε,
χαριζόμενος συμπαθῶς αὐτῶν τὰ αἰτήματα,
ὥς ἔχων πρὸς Κύριον παρῶρησίαν.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον,
ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησίαν.

Αἵτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ εὐθὺς τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Υπομένων ὑπέμεινας τὸν Κύριον
ἐν ἀσθενείαις τελειωθείς, Πάτερ ὅσιε·
νῦν δὲ πόνων πολυειδῶν ἀνάπαυσιν εὐρών,
ἄριστος ὥφθης ἱατρὸς παθῶν καὶ νόσων χαλεπῶν
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
βρύων παραμυθίαν καὶ ἄμισθον ἰατροίαν
τοῖς καταφεύγουσιν εἰς σέ, πολυθαύμαστε Παῖσιε.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. (δὺς)

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (6, 17-23)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ,
καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ
λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς
παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ
καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι
ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ
πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ'
αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας
τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε·
Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε.

Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάριτε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολος συνεχόμενος ἐν ἀπορίᾳ μεγίστῃ,
κρημνισθεὶς εἰς βάραθρον
δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ ζοφώσεως,
ὅσιε Παῖσιε, σὲ καθικετεύω,
τὴν ὁδὸν τῆς ἀναβάσεως δεῖξον παρέχων μοι
κλίμακα πρὸς φῶς τὴν ἀνάγουσαν,
ταπείνωσιν, μετάνοιαν,
πίστιν καὶ ἐλπίδα πρὸς Κύριον,
ὅπως εἰς τὸ ὕψος ἀγάπης ἀναβὰς πνευματικῆς
ἀγαλλιάσεως γένωμαι οὐρανίου μέτοχος.

Ὁ ἱερεύς: Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου... **Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν·** Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς... **αἱ λοιπαὶ ᾠδαὶ τοῦ Κανόνος.**

Ὦδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στενὰ πάντα μοι ὄντως
καὶ δεινὰ καὶ ἐπώδυνα, πάτερ Παῖσιε·
ἀλλὰ θαρρόων τῷ σθένει
τῶν θείων πρεσβειῶν σου,
πρὸς τὴν σκέπην σου ἔδραμον·
σὺ γὰρ ἐν τάχει θαυμαστῶς
ἐκ πάντων διασώζεις.

Γαληνόν σε λιμένα
ἐν ἀνάγκαις τοῦ βίου πάντες ἐκτήσαντο·
πενήτων εὐπορία,
γερόντων βακτηρία,
σὺ γὰρ πέφηνας, Ὅσιε,
ἀπηλπισμένων ἐλπίς,
παράκλησις πενθούντων.

Εκ δεινῶν νοσημάτων
τοὺς νοσοῦντας ἀπάλλαξον, πάτερ Παῖσιε·
καρκίνου πάθος λῦσον,
ἡμιθανεῖς τῆς κλίνης
τοῦ θανάτου διάσωσον,
τυφλοῖς παράσχου τὸ φῶς,
ἀλάλοις ὁμιλίαν.

Θεοτοκίον.

Ν οὔν, ψυχὴν καὶ καρδίαν
 πρὸς σὲ αἶρω, τὴν κόσμου μόνην βοήθειαν,
 καὶ πίστει ἀνακράζω·
 Κινδύνων πολυτρόπων
 τῶν κυκλούντων με λύτρωσαι
 τῇ μητρικῇ σου, Ἀγνή,
 πρὸς Κύριον πρεσβεῖα.

Ὡδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ο διαλάμψας
 εἰς τὸν ἰσάγγελον βίον
 θεωρία τε καὶ πράξει, ὦ θεόφρον,
 φῶς τῶν μοναζόντων ὑπάρχεις εἰς αἰῶνας.

Υ πὲρ τοῦ ἔθνους
 πρὸς τὸν Σωτῆρα ὡς πρέσβυς
 στήθι, ὅσιε Παῖσιε, πρεσβεύων
 ἐξ ἐχθρῶν παντοίων λυτροῦσθαι εἰς αἰῶνας.

Π ἴστιν γνησίαν
 Ὁρθοδοξίας φυλάττειν
 γενναιότατα, ὡς ἄλλοι Μακκαβαῖοι,
 στήριξον τοὺς νέους ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Α γνή Παρθένε,
 ὅσα κἂν βούλη ἰσχύεις,
 ὡς τεκοῦσα τὸν ἀπάντων Βασιλέα·
 ὅθεν σε ὑμνοῦμεν ἀεὶ ἐν σοὶ θαρρόυντες.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ν ὦν ἔτυχον ὁ τάλας θείας βοηθείας,
 ὅτε ἡσπάσθην θερμῶς τὴν εἰκόνα σου,
 ὦ θεοδόξαστε πάτερ ἡμῶν Παῖσιε.

Τ ὁ ὄνομά σου ὄντως τίς ἐπεκαλέσθη,
 καὶ οὐκ εὐθέως αὐτοῦ τὰ αἰτήματα
 πρὸς τὸν Θεὸν διεβίβασας, Πάτερ ὅσιε;

Ὡς ἔχων παρρῆσίαν, Πάτερ, πρὸς τὸν Κτίστην,
 ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντὸς καθικέτευε
 εἰρήνην ἄνωθεν δοῦναι ἀπαρασάλευτον.

Θεοτοκίον.

Ν ὦν φθάσαντα εἰς τέλος τῆς δεήσεώς μου,
 ἀξίωσόν με, Πανύμνητε Δέσποινα,
 εὐχαριστεῖν καὶ δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε.

Καὶ εὐθὺς τό·

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς
 μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον,
 τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον
 καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
 Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ
 καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ,
 τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,
 τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ θυμιῶντος τοῦ ἱερέως τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον
καὶ τὸν Ναόν, ψάλλομεν τὰ Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ἡσυχίας ὁ ἐραστῆς
καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Κυρίου ὁ μιμητής·
θείας γὰρ ἀγάπης πληρούμενος ἐδόθης
Θεῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις, πάτερ Παῖσιε.

Χαίροις τῆς ἀγάπης θεῖος κρουνὸς
καὶ τῆς συμπαθείας ἀνεξάντλητος ποταμός,
χαίροις ὁ θεράπων ψυχῶν τε καὶ σωμάτων
καὶ ὁ προστάτης πάντων, πάτερ Παῖσιε.

Τλυκύτατον ἔαρ καὶ ποθεινὸν
ἐφάνης, Παμμάκαρ, ἐν χειμῶνι τῶν πειρασμῶν·
πᾶσι γὰρ παρέχεις θερμὴν παραμυθίαν,
χαράν τε καὶ ἐλπίδα, πάτερ Παῖσιε.

Πάτερ, τὴν Παρθένον ἑωρακῶς
πολλάκις ἐν βίῳ ἀνεβόας ἐξεστηκῶς·
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου, Παντάνασσα Μαρία,
τῇ σκέπῃ σῶν πτερύγων σκέπε τὸν κόσμον σου.

Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον νῦν ὄρων
τὸν ὡραῖον κάλλει παρὰ πάντας υἱοὺς βροτῶν,
Χριστὸν τὸν Σωτῆρα ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει
συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Πρόσδεξαι δεήσεις σῶν ἱκετῶν,
τῶν ἀπὸ περάτων εἰς τὸν τάφον σου τὸν σεπτὸν

πίστει ἐρχομένων καὶ ἀποτιθεμένων
τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις, πάτερ Παῖσιε.

Ω δὰς εὐχαριστίας ἡ σὴ Μονή,
Παῖσιε πάτερ, ἀναπέμπει σοι εὐλαβῶς
ἀντὶ τῶν ἀμέτρων μεγάλων δωρημάτων,
ἅπερ αὐτῇ πλουσίως παρέσχες, Ὅσιε.

Α γίων Καππαδόκων σεπτὴ δυάς,
Παῖσιε πάτερ καὶ Ἀρσένιε ἱερέ,
ρύσασθε κινδύνων τοὺς πίστει ἐκζητοῦντας
ὕμῶν τὴν προστασίαν, τὴν ἀπροσμάχητον.

Π ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον.
Καὶ εὐθὺς τὰ Τροπάρια.
Ἦχος πλ. β΄.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς·
πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες,
ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη
οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς·
ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν·

μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα,
 μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν,
 ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος
 καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν·
 σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου·
 πάντες ἔργα χειρῶν σου
 καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην
 ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε·
 ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσωμεν·
 ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων·
 σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενὴς ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Ἀπόλυσις ἄνευ τοῦ Δι' εὐχῶν.

Καὶ εὐθὺς τὰ Τροπάρια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Σπεῦσον, ἐπιφάνηθι ἡμῖν
 τοῖς ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρύοις
 ἐπιζητοῦσι θερμῶς,
 ἅγιε Παῖσιε, τὴν μεσιτείαν σου,
 καὶ παράσχου τὴν ἴασιν ψυχῶν καὶ σωμάτων,
 πᾶσαν δὲ ἐπίνοιαν δαιμόνων σύντριψον·
 ἵνα εὐχαρίστῳ καρδίᾳ
 σὲ τιμῶμεν, ὅσιε Πάτερ,
 καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα δοξάζωμεν.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...

Δίστιχον.

Δέχου δέησιν τῆς Μάνδρας ἥνπερ σκέπεις
Σὺν Θεολόγῳ καὶ θείῳ Ἀρσενίῳ.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΜΕΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

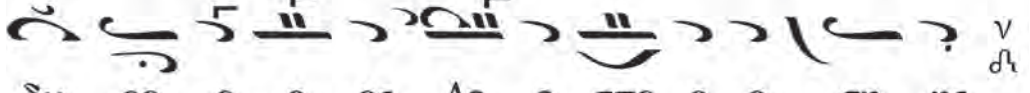
Εἰς τὸν Μικρὸν Ἑσπερινόν.

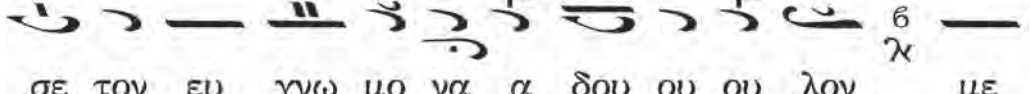
Δόξα. Ἦχος λ̣ ϝ̣ Νη ρ

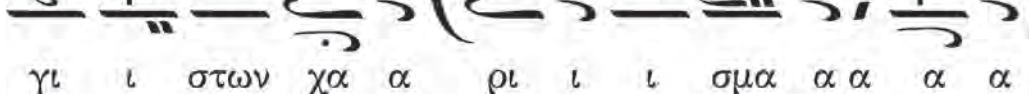
Δ πας ο βι ος σου Ο σι ι ε βι α
φυ σε ως υ υ πη η ηρ ξε δι α συ νε
χου ου ου ους ε πι νοι οι οι οι οι οι
ας ϝ̣ πο λυ τρο ο πων α σκη η η σε ε ε
ε ων ν̣ ε νι κα γαρ του ους κο ο ο πους η
της ψυ χης σου φι λο τι ι μι ι ι α α ϝ̣
ο τι ε θε ω ω ρεις σε αυ το ο ο ον χρε ε
ω ω ω στην δι α τα α α ας α α με

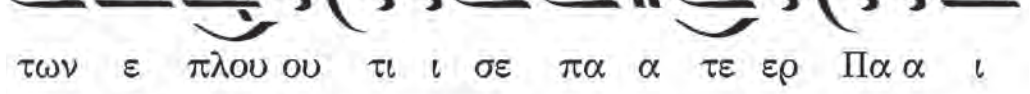

 ε ε τρους του θε ε ου ου ευ ερ γε

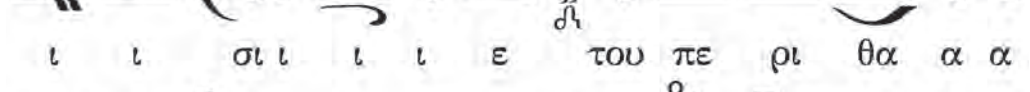

 ε ε σι ι ι ι ας ο δε πλου σι ο

 δω ρο ο ο ος δε ε σπο ο ο τη ης

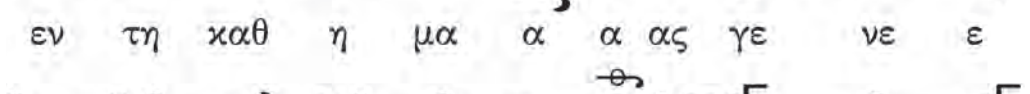

 σε τον ευ γνω μο να α δου ου ου λον με

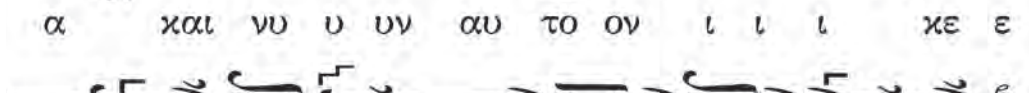

 γι ι στων χα α ρι ι ι σμα α α α α

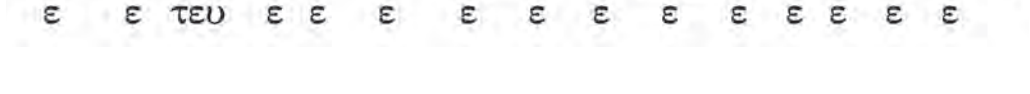

 των ε πλου ου τι ι σε πα α τε ερ Πα α ι

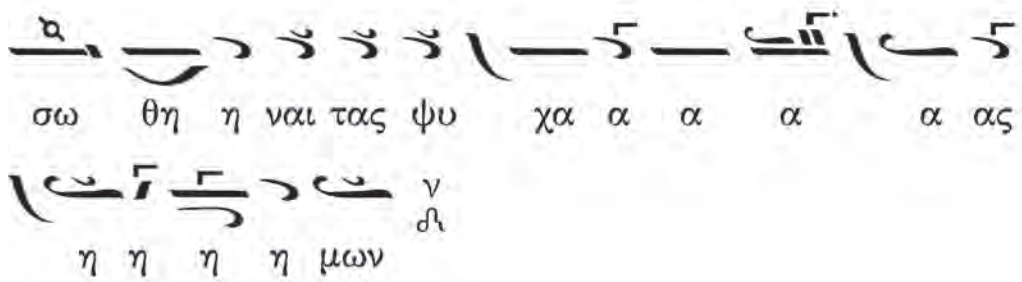

 ι ι σι ι ι ι ε του πε ρι θα α α

 αλψαι τε τραυ μα τι σμε ε ε νας ψυ υ υ χας

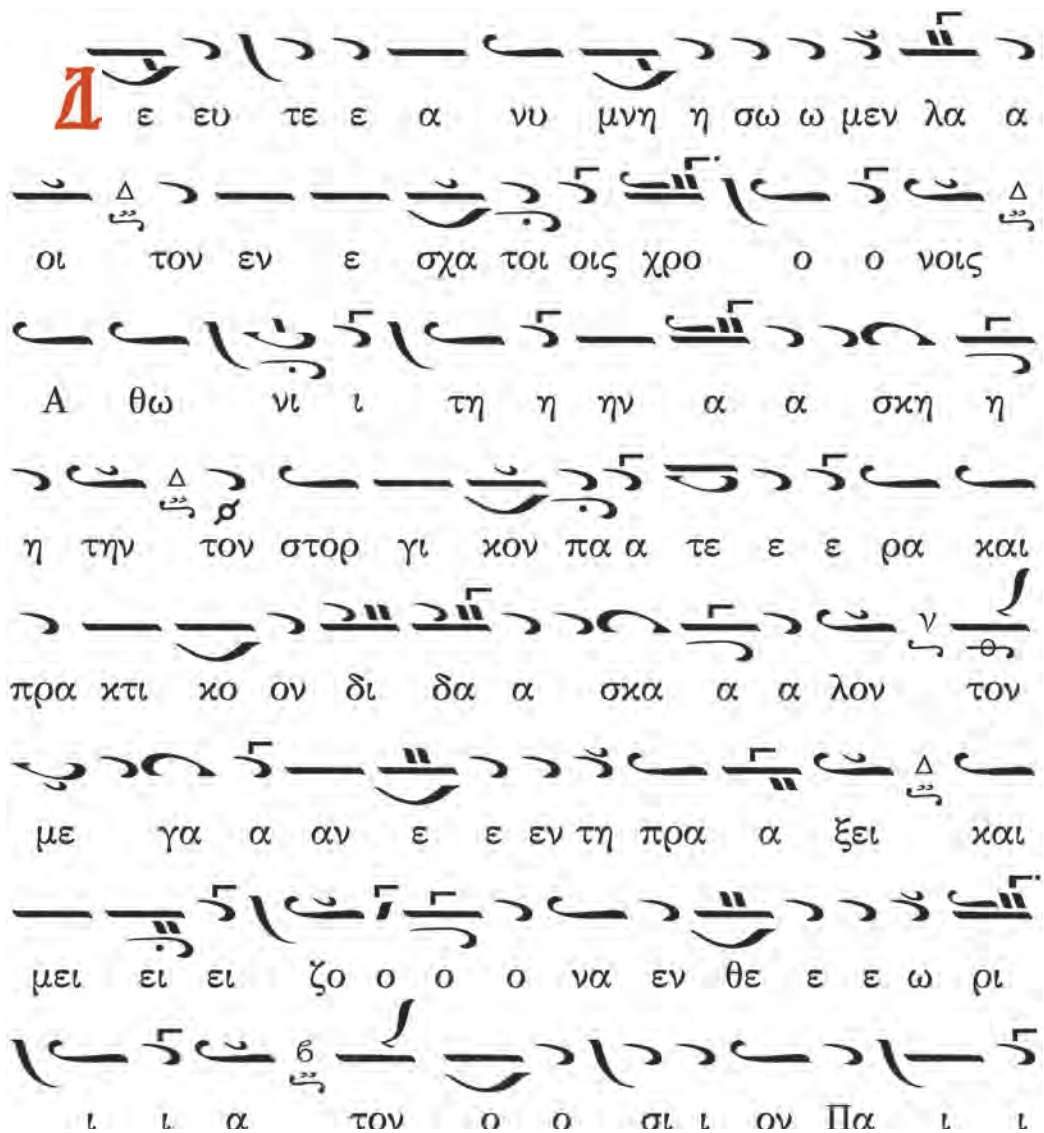

 εν τη καθ η μα α α ας γε νε ε

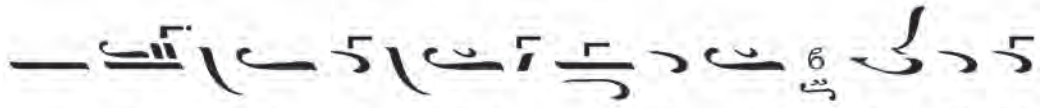

 α και νυ υ υν αυ το ον ι ι ι κε ε

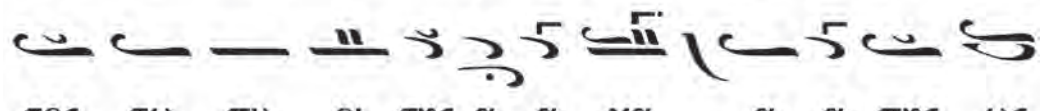

 ε ε τευ ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε

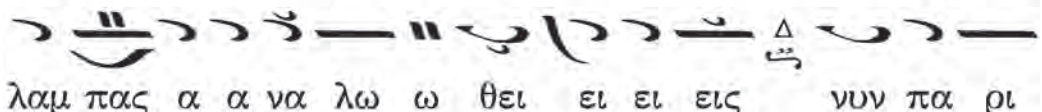

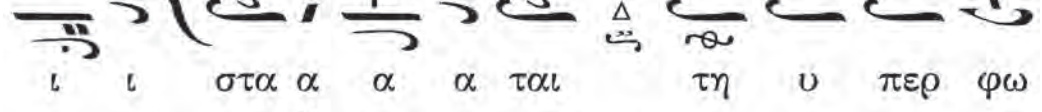
Εἰς τὸν Στίχον. Δόξα. Ἦχος Δι-Ϡ

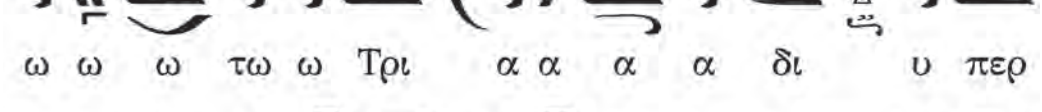

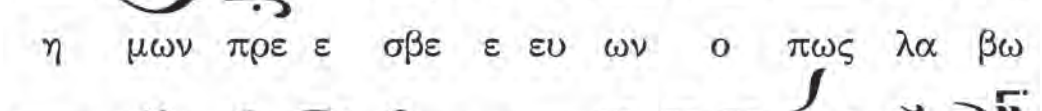

 ι ι ι ι σι ι ι ι ον ου ου ου

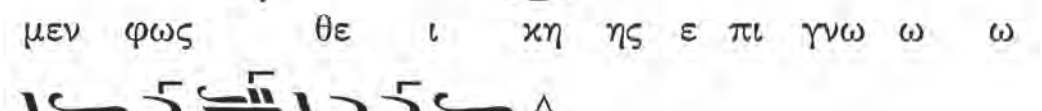

 τος τω πυ ρι της α α γα α α πης ως

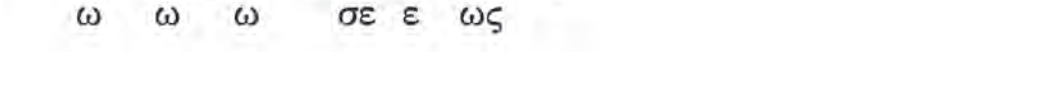

 λαμ πας α α να λω ω θει ει ει εις νυν πα ρι

 ι ι στα α α α ται τη υ περ φω

 ω ω ω τω ω Τρι α α α α δι υ περ

 η μων πρε ε σβε ε ευ ων ο πως λα βω

 μεν φως θε ι κη ης ε πι γνω ω ω

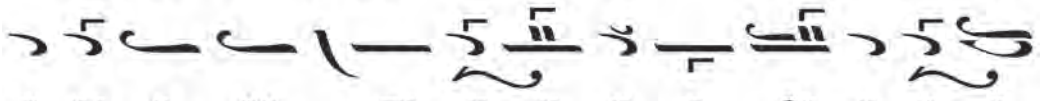

 ω ω ω σε ε ως

Εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν.

Δόξα. Ἦχος λ̣ ρ̣ Πα ρ

 νε ε ε ε ε τει ει λε ε ση η με ε

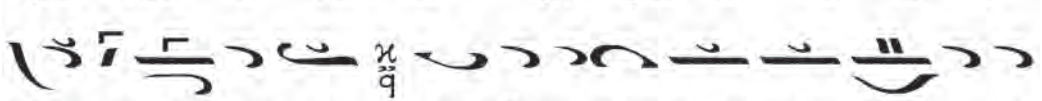

 ρο ον η η μιν φω ταν γη η η η

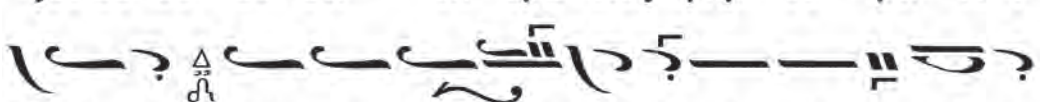

 η ης ε ορ τη η η η η η η η η

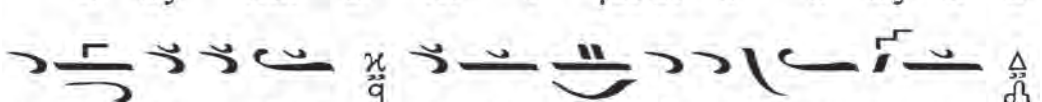

 η η η τας καρ δι ι ι ας η η μων φαι αι

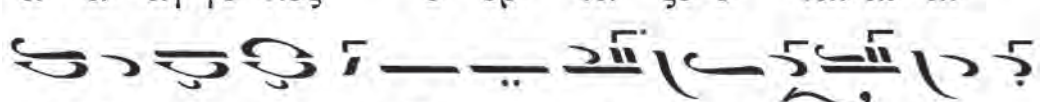

 δρυ νου ου σα α και τον νου ου ουν προς ου

 ρα νον α να α βι βα α α α α

 ζου ου ου ου σα αν θρω πος γαρ ου ρα νι ι

 ο ος και ε πι ι γει ει ο ο ος α α

 α α αγ γε λος ε ορ τα ζε ε ται αι αι

 ο θε ο φρω ων Πα ι ι ι ι ι σι ι

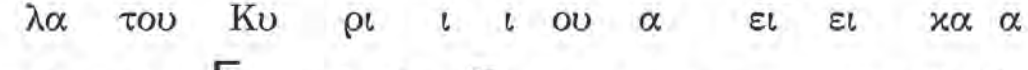

 ος ου ου τος δι α γων ε ε πι γης

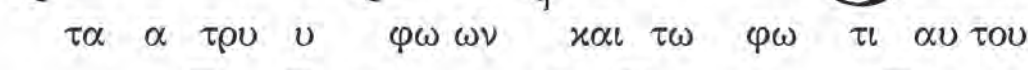

 ως εν ου ου ρα α α νω ε πο λι τε

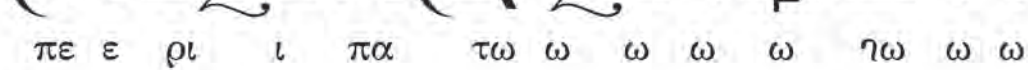

 ε ευ ε ε ε ε το ου δο ο λως πε

 ρι των γη ι νων με ρι μνω ω ων αλ

 λα του Κυ ρι ι ι ου α ει ει κα α

 τα α τρυ υ φων και τω φω τι αυ του

 πε ε ρι ι πα τω ω ω ω ω γω ω ω

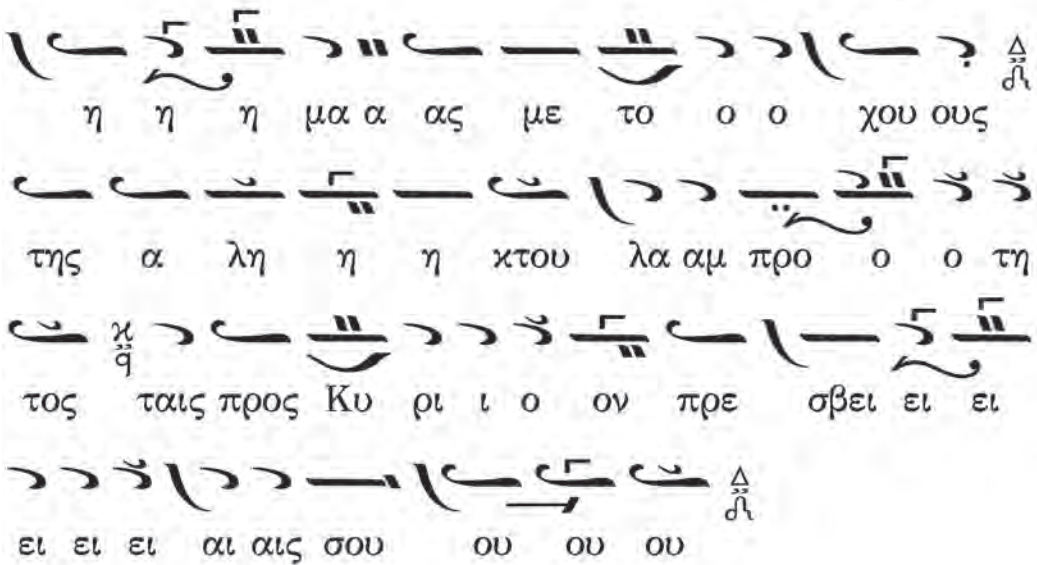

 ω ω ω ων δι α νη στει α ας

 κα α θα ρας αρ τον α αγ γε ε ε λων

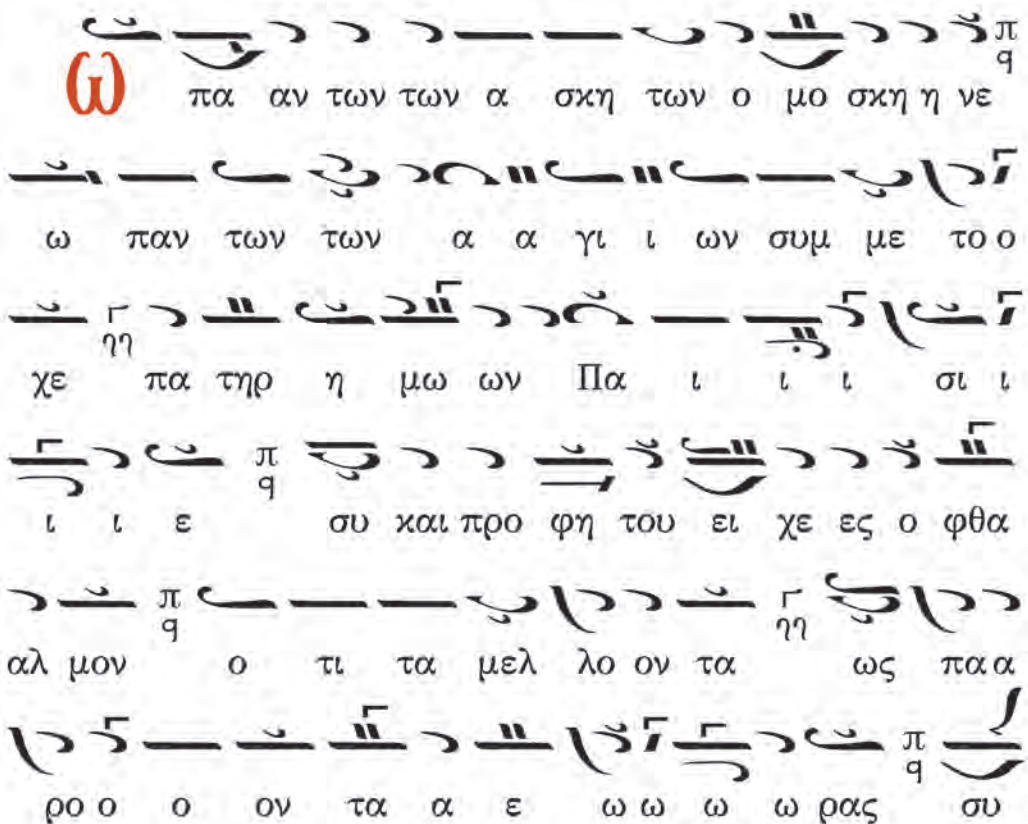

 ε δε ε ε ξα α α α το δι α προ

 σευ χη ης α δι α λει ει ει πτου

την καρ δι ι ι ι ι α αν ου ρα
 νο ο ο ον ε ε ποι η η η η η η η
 σεν α να βα α α α α α σει εις
 δε ε θει ει ει ας α να βα α ας ο μα α
 κα α ο μα κα α α ρι ι ος συν τοις αγ
 γε λοις α α νε με ελ πε ε ε την ι ε ε
 ρα αν δο ξο ο ο λο γι ι ι ι αν α
 πα ντες ουν πα α νε ευ λα α βως βο η η
 σω ω ω με εν α α αυ τω ι σα
 αγ γε λε Πα ι ι ι ι ι ι ι ι ι
 ι ι ι ι ι ι ι ι ε ποι η σο ον

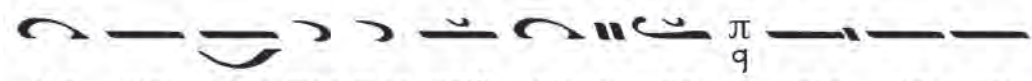
Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμελα. Ἦχος ♩ Πα ρ

 και α πο ο στο ο λου ερ γον ε τε ε λε ε

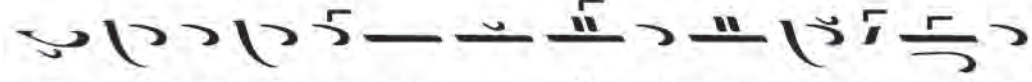

 σας ο τι δι α γων εν τω ω Α α α

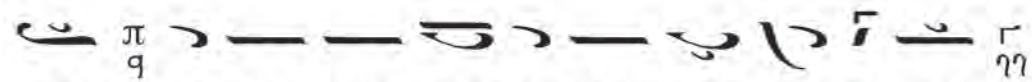

 θω των αν θρω πων τα πλη η η θη η

 ως μα γνη της προ σειλ κυ υ ες εις με τα

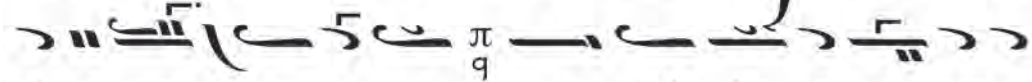

 νοι αν ο δη γω ων και σω ω τη η η ρι

 ι ι ι αν αλ λα και μαρ τυ υ ρα α σε

 ε δει ει ξε ε εν η βι ι ο τη η η η

 σου ο τι γεν ναι ω φρο νη μα α τι

 κο πους μα κρους α σκη σε ε ως και πο νους α

 σθε ε νει ει ει ας α γαλ λο ο ο με ε

 ε ε νος δι α Χρι στο ο ον υ πε ε ε

 μεις εις εις νας ον ι κε τε ευ ε σωθη

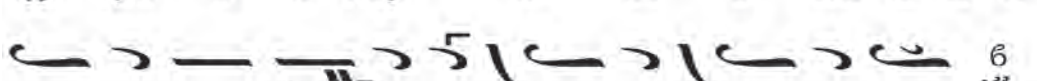
 ναι τας ψυχα αας η η η η μων

Ἦχος Δι-θ

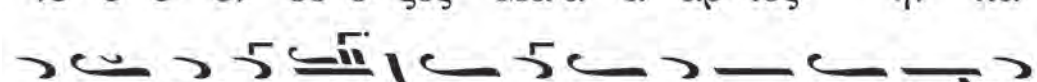

Tης πανευφημου Ευφηημι ι ι ας

 την μνημη η ην ε ε ε ορτα α σας

 προς ουρανι ι ι ους α νε ε ε πτη

 ης μο ο ο νας ο σι ε πα α α α

 τερ Πα ι ι ι ι σι ι ι ι ε

 ε ε εν θα σε υ πε δε ξαντο η πα

 νε ε ε εν δο ο ξος Μα α α αρ τυς ην πα

 λαι υ πε ε δε ε ε ξω εν τη πτωχη η

σου ου ου κα λυ υ υ βη και ο Ο σι ος
 Α α αρ σε ε νι ι ος ου τον βι ον
 τον ε εν θε ε ον α α πο παι δο ος
 ε ε ε μι μη η θης και τοις πα α σι ιν
 ε φα νε ε ρω ω ω σας αλ λα και
 αι νυν τρι ας Α γι ι ι ι ων σε πτη η η
 η Αρ σε νι ε θε ο ο φο ο ο ρε
 Πα ι σι ι ι ε ε ε θε ο ο φρον
 και α θλη φο ρε ε ε Ε ε ευ φη μι
 ι ι α τας δε η σεις η μων ο μου
 προ ο ο σα α γε ε ε τε τη Πα

Ἦχος Γα ϝ

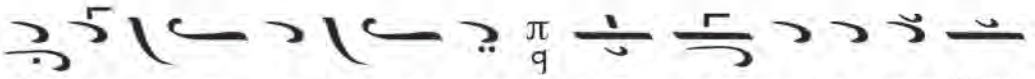
Mα κα α α ρι ι ο ος ει ει ει θε ο
 φο ο ορε ε Πα ι ι ι σι ι ι ι ε ο
 τι τον ω ραι αι αι αι ον καλ λει ει κα τι
 δει ει ν η ξι ι ω ω ω θης Χρι στο ο ον το ον
 Θε ε ο ο ον ο λον φω ω ως ο ο λον γλυ
 υ κα α σμο ον ο λον ω ραι ο ο ο τη τα α

Α α α φρα α α α στο ον ο θεν ε

ξε ε στη η κω ω ως ε βο ο ας

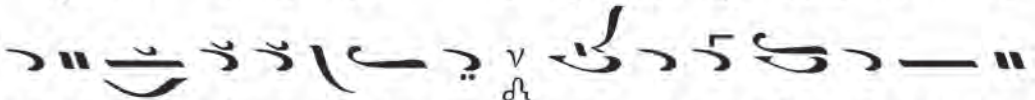
λε ε ε ε γω ων πω ω ω ως την λαμ

πρα α αν σου ου ο ο ο ψιν Φι λα αν

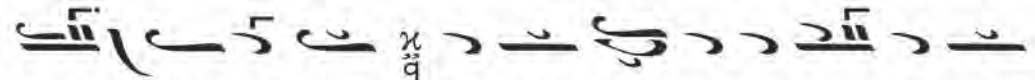
θρω ω ω ω πε αν θρωποι εμ πτυ υ υ υ

σαι αι ε τολμη σα αν πω ω ως δε Ε γω ω

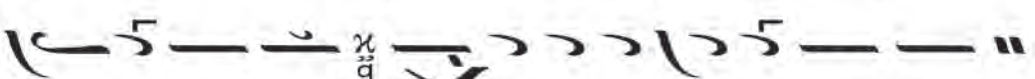
ο α θλι ι ος ταυ της της θε α ας η ξι ι

ω ω ω θην δι ην παν τα ας του ους α

γω ω ω ω νας των απ αι ω νο ος α α

σκη η η των α ξι ον αν η η ην τι ι

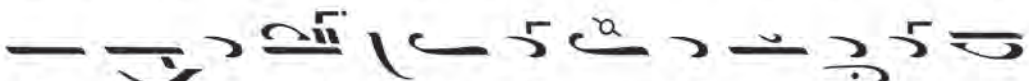
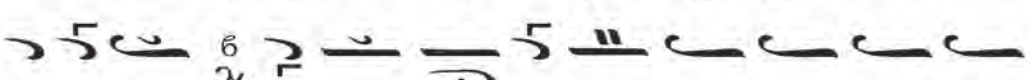

να α ποι η η η η σαι αι νυ υν

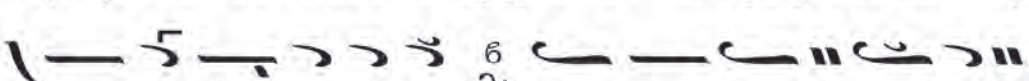
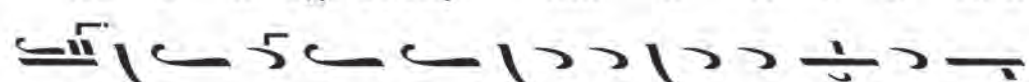
δε παμ μα κα α α ρι στε ε ε ο
 ο σι ι ι ε α δι α λει ει ει ει πτωως
 βλε ε ε πων τον Σω τη η η ρα Χρι ι στον
 προ ο σω ω πον προ ος προ ο ο σω ω ω ω
 πο ον δυ υ σω ω ω πει δε ο με ε θα
 εν η με ρα χρι σε ε ως α ξι ω θη η η ναι
 η η μας α κα τα γνω ω στω ω συ
 νει δο ο ο τι θε α α σα α σθαι α αυ του
 ου ου το προ ο σω ω πο ο ον

Ἦχος Πα ρ

Τι ι ις ουκ ε θαυ μα α σε Πα ι ι ι

 σι ι ε ε ε ο ο σι ι ι ε το

 δι α α πυ υ υ ρον της σης α α γα

 α α πης και την ι ι σχυ υν της με σι

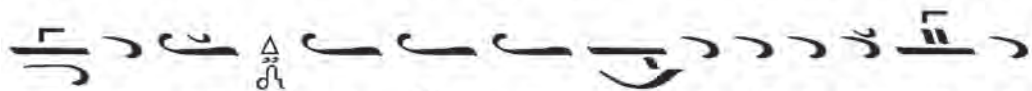
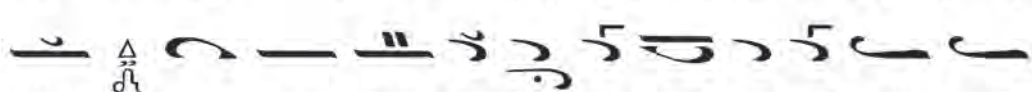
 τει ει α ας σου προς Κυ υ υ ρι ι ι ι ον

 ομ μα τι ευ σπλα α αγ χνω ε ω ρας του ου ους

 πα α α σχο οντας και α νι ι α τα α

 πα α α θη ε θε ε ρα α πε ε ευ

 ο ο ο ον το εν τη θερ μη η η η

 σου αγ κα α α α α α λη δαι μο νων

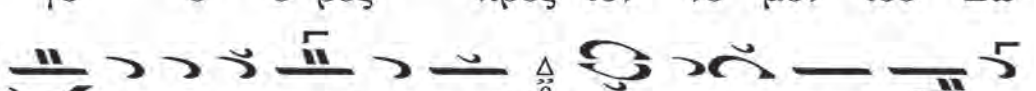
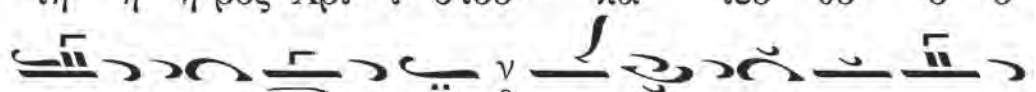
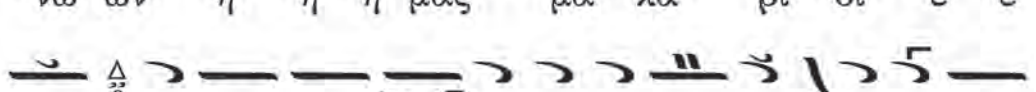
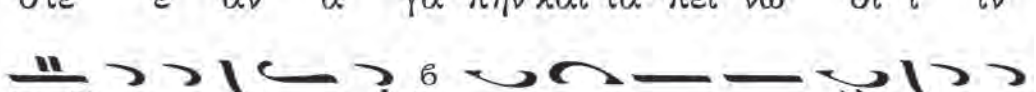
τας πε ρι ε σφι ιγ γε ες και τα δαι μο
 νι α φρι ιτ το ον τα ε φυ γα δε ε ευ
 ο ο ο ον το πυ ρι νη γλωσ ση ε λα
 α α λεις και Αι καρ δι ι ι ι ι αι ηλ
 λοι ου ου ου ουν το ο τη θει α ε νερ
 γει α α τω ων λο ο ο γω ω ων σου
 και νυν α νω ω θεν η μας προ ο φθα α α α α
 νεις σω ζων εκ κιν δυ υ υ νω ων συμ φο ρω ων
 και θλι ι ψε ε ε ων δι ο ευ χα ρι
 στη ρι ο ο ον αι αι αι αι νον θε ε ε
 ω προ σα α γο ο με εν λε ε ε γο ο

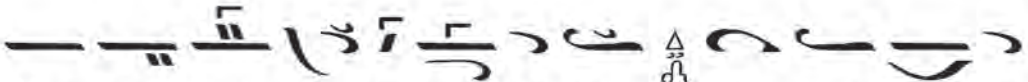

 Ο ΟΝ ΤΕΣ Π ΕΥ ΛΟ ΓΗ ΤΟ Ο ΟΣ Ο Ο ΘΕ

 Ε Ε ΟΣ Δ Ο ΔΩ ΡΗ ΣΑ Α ΜΕ Ε ΝΟΣ Η Η

 ΜΙΝ Δ Ι Α ΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟ Ο ΣΤΑ Α Α ΤΗΝ ΚΑΙ

 ΠΡΕ Ε Ε ΣΒΥΝ Α Α ΚΟΙ ΜΗ Η ΤΟ ΟΝ

Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Νη ρ.

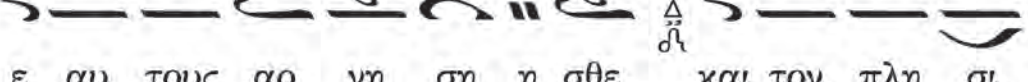

Τ Α ΔΕ Ε ΛΕ Ε Ε ΓΕΙ ΠΑ Ι ΣΙ ΟΣ Ο ΘΕ Η Η

 ΓΟ Ο Ο ΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟ ΜΟΝ ΤΟΥ ΣΩ

 ΤΗ Η Η ΡΟΣ ΧΡΙ Ι ΣΤΟΥ ΚΑ ΤΕΥ ΘΥ Υ Υ

 ΝΩ ΩΝ Η Η Η ΜΑΣ ΜΑ ΚΑ ΡΙ ΟΙ Ε Ε

 ΣΤΕ Δ Ε ΑΝ Α ΓΑ ΠΗΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΙ ΝΩ ΣΙ Ι ΙΝ

 ΚΤΗ ΣΗ Η ΣΘΕ Ε Ο ΤΙ ΤΟΥ Α ΓΙ ΟΥ ΟΥ

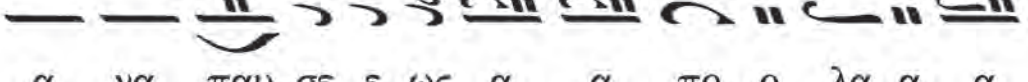

 Πνε ε ευ μα α α α τος ^Δ_{ολ} οι κη τη η

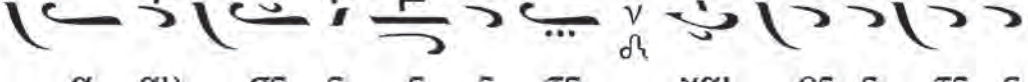

 ρι ι ον γε ε νη η η σε ε ε ε

 σθε ^ν_{ολ} μα κα ρι οι ε ε ε στε ε ^π_ρ ε αν

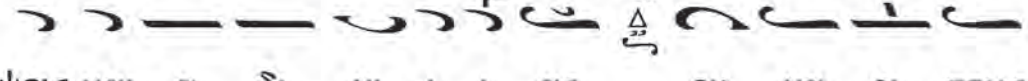

 ε αυ τους αρ νη ση η σθε ^Δ_{ολ} και τον πλη σι

 ον α να παυ ση η τε ε ^β_λ ο τι της ον τως

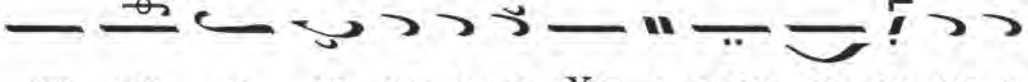

 α να παυ σε ε ως α α πο ο λα α α

 α αυ σε ε ε ε τε ^ν_{ολ} χαι ρε ε τε ε

 και α γα αλ λι ι α α σθε ^Θ_Δ οι τας θλι

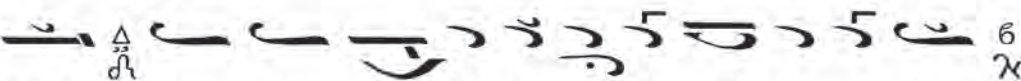
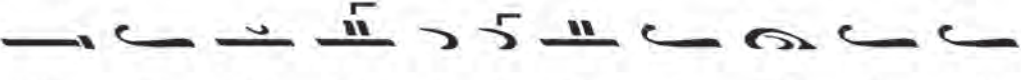

 ψεις και α δι κι ι ι ας ^α_Δ ευ χα ρι στως

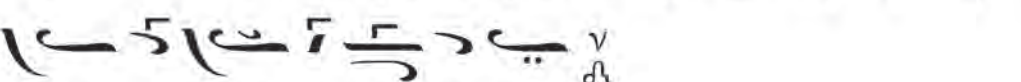

 υ πο ο ο με νο ον τε ες ^β_λ ο τι μι

 μη ται γε γο να α τε Χρι ι στου ου ου ου ου

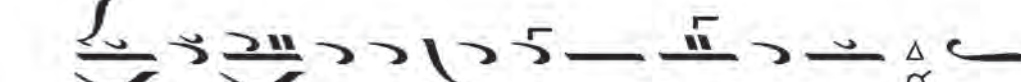

 ου του ε κου ου σι ι ι ως υ υ πε ερ η

 μων πα θο ο ο ον τος ου τω πο λι

 τευ ο με ε νοι γευ σε σθε ε πι τη η ης

 γης ου ρα νι ου ευ φρο ο συ υ υ νης

 και εν ου ρα α α νω ω της αι ω

 νι ι ου ου χα α ρας α ξι ω θη η η

 η η σε ε ε ε σθε

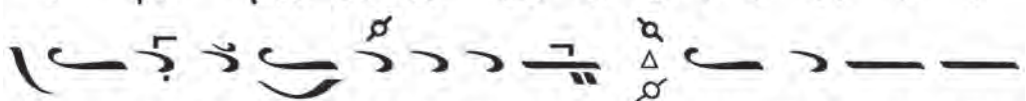
Δόξα. Ἦχος λ̣ π̣ ε̣ Πα ρ

Δ ευ τε α πα αν τε ε ες πι ι στοι ευ

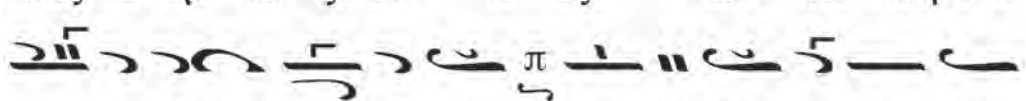
 φραν θω ω ω με εν εν θε ε ε ε ως

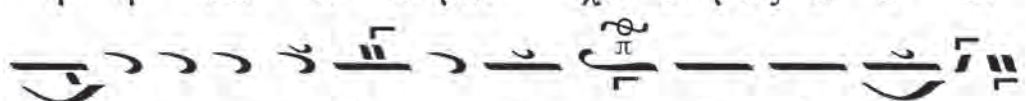
 εν τη παν σε πτω ω μνη η μη του θε

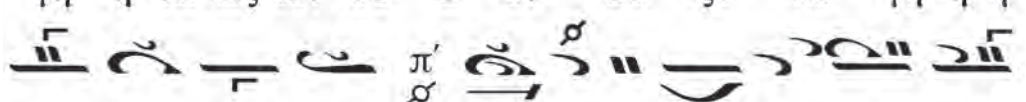

 ο φο ρου ου ου Πα α α ι ι σι ι ι

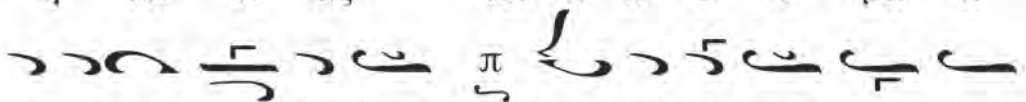

 ου ου ου ου ου ου ου ου και πνευ μα τι

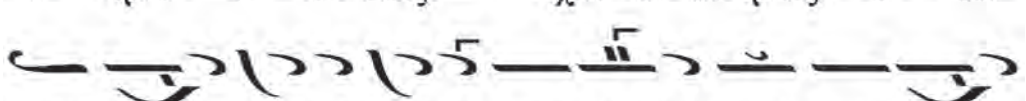

 κως ε ορ τα ζο ον τε ες αυ τω ω βο ο

 η η σω ω ω μεν χαι αι ροις ο α σι

 γη η τω ως τον θε ε ον δο ξο λο γη η η

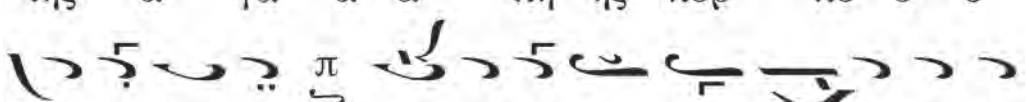

 η σα α ας θει ω ω ε ε ρω τι

 ι τρω ω ω θεις χαι αι αι ροις ο δα

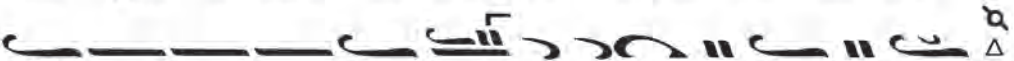

 πα νη η σαας σε ε ε α αυ τον υ πε ερ

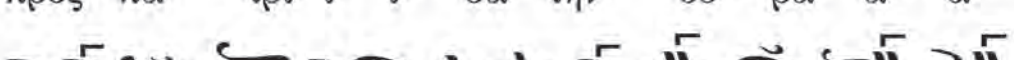
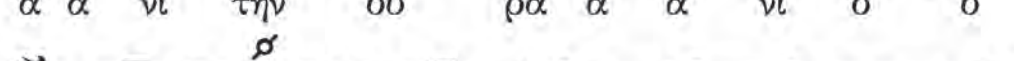

 του ου ου πλη η σι ι ι ον τη φλο γι

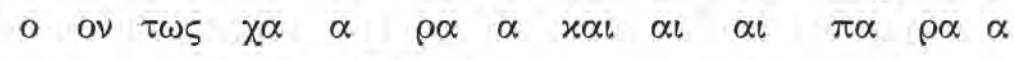
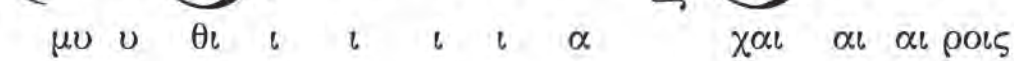

 της α γα α α πη ης πυρ πο ο ο

 λη η θει εις χαι αι αι ροις ο πα αν τας πα

 ρα μυ θη η η η σα ας πει ει ει θων κα

 τα φρο ο νειν τω ων μα ται αι αι αι ων

 και της ψυ χης το ο ομ μα α ε ε χειν

 προς πα τρι ι ι δα την ου ρα α α

 α α νι την ου ρα α α νι ο ο

 ο ο ο ο ο ο ον ε εν θα η ο ο

 ο ον τως χα α ρα α και αι αι πα ρα α

 μυ υ θι ι ι ι ι α χαι αι αι ροις

 ο την οι κου με νη ην στη η ρι ι ι

 ζων ταις θει αι αις δι ι ι δα α χαις και ταις

 πρε σβει αις σου ου ου προς Κυ υ υ ρι ι ι

ι ον αυ το ον μη η πα αυ ση η ι
 κε τε ε ε ε ε ευ ων δε ο ο ο
 με ε ε ε θα α ο σι ε Πα α ι
 ι ι σι ι ι ι η ι ι ι ε οι
 κου με ε ε ε νης φω ω στη ηρ φα ει
 νο ο τα α τε ε ε ε ε ε ε ε
 ε ε δω ρη θη ναι ει ρη νην τω κο ο ο
 σμω ω και ταις ψυ χαις η μων το με ε γα ε
 ε ε λε ε ε ε ος

Εἰς τὸν Στίχον.

Δόξα. Ἦχος λ̣ ϝ̣ Νη Ϸ

Π α ρ α κα λει ει ει ει τε πα ρ α κα

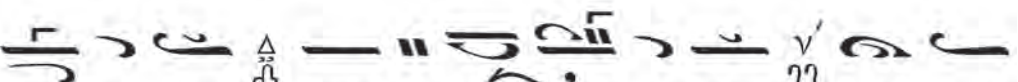
 λει ει τε ε τον λα ο ο ο ο ο ον

 μου φη σιν ο προ ο φη η η της ο γαρ

 θε ος η η μων πα ρ α κλη η σε ε ω

 ως θε ος υ πα α α αρ χει ο ο ο

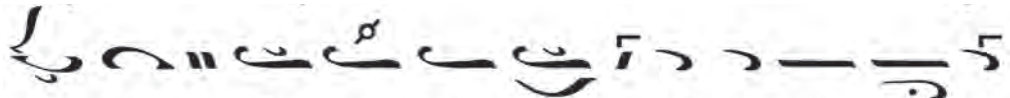
 θεν τω θε ω ο ο μοι ω ω θεις θε ο

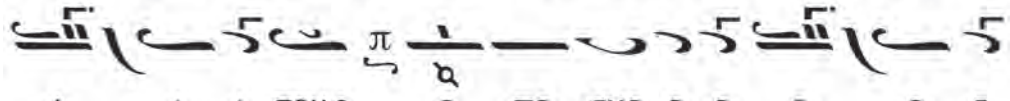
 φο ο ο ρε ε Πα α α ι ι σι

 ι ι ε πη η γη η η η α να

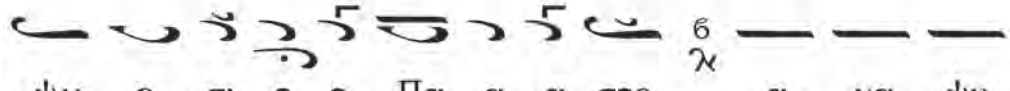
 δε ε δει ει ξαι πα ρ α μυ θι ι ι ι ι ι

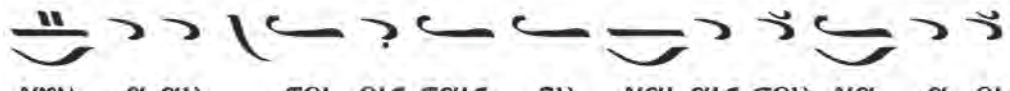
 ας ψυ χα α α ας πει νω ω ω σα ας

αρ τω των λο ο γω ων σου ε ξε ε ε
 θρε ε ε ε ψας δι ψω ω ω ω ων
 τας τω καυ σω νι τω ων θλι ι ι ι ι
 ι ι ψε ων υ δωρ α να πα α αυ
 σε ε ε ε ω ω ως ε πο ο ο τι ι ι ε πο
 ο τι ι σας γυ μνου ου ου ους α ρε ε
 των τη στο λη ε ε νε ε δυ υ υ
 σας της ε να α ρε ε του πο λι τειει ει
 ει ας ξε ε ε ε νοις πα τη η η η ηρ α
 δε ελ φος και μη τη η ηρ γε γο ο να ας
 νο σου ου ουν τα ας δι εν τε ευ ξε ε
 ως ε θε ρα α α α πε ε ε ευ σα ας

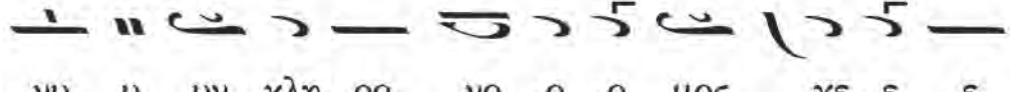

 ε τι ι δε και νε κρου ου ους κα τα χρι ι

 ι ι ι τους ε πε σκε ε ε ε ε ε

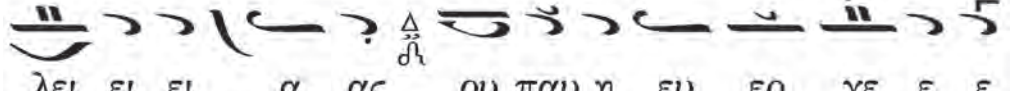

 ψω ο σι ε ε Πα α α τερ α να ψυ

 χην α αυ τοι οις ταις ευ χαι αις σου χα α ρι

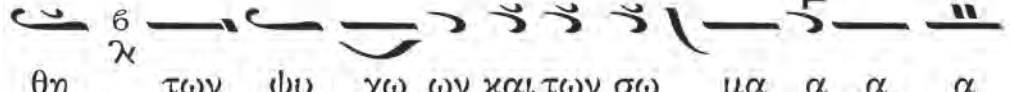

 σα α α α α α με ε ε ε νος και

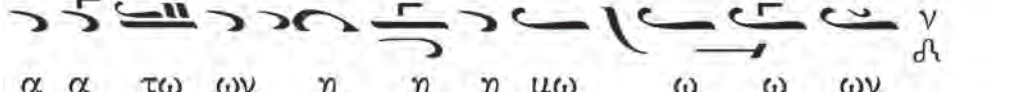

 νυ υ υν κλη ρο νο ο ο μοι γε ε ε

 νο με ε νο ος της Χρι στου ου βα σι ι

 λει ει ει α ας ου παυ η ευ ερ γε ε ε

 τω ων και ι ω με νος τα α πα α α

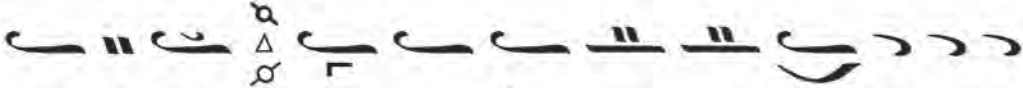

 θη των ψυ χω ων και των σω μα α α α

 α α τω ων η η η μω ω ω ων

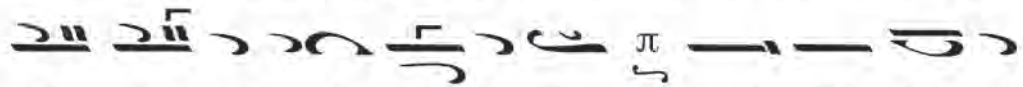
Εἰς τὸν Ὅρθρον.

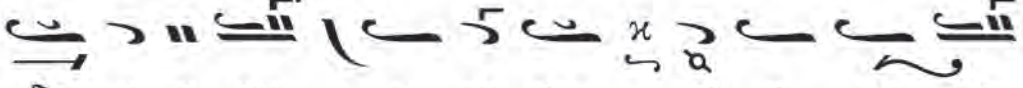
Μετὰ τὸν Ν΄. Ἰδιόμελον. Ἦχος λ ψ Πα ω

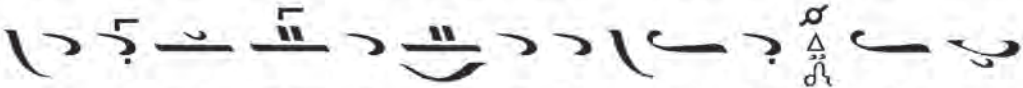
λ ευ τε πι ι στοι της Πα ι σι ου τρα α
 πε ε ε ζη ης εν θε ε ω ως με τα
 α σχω ω ω μεν ι δου ου γαρ ο
 πα τη ηρ η η η μων Πα ι σι ι
 ι ο ο ος ο ο νε ε ε ος του πα
 λαι ου ο μο ο τρο ο ο πο ος φα
 α α νεις συγ κα λει ει ει ει ται η η μας
 προς ε στι α σι ι ιν πνευ μα α τι ι
 ι ι κην δευ τε α παν τες ευ φρα αν
 θω ω ω ω μεν τοις καρ ποις των κα α

 μα α των τοις με λιρ ρυ τοις λο ο ο ο

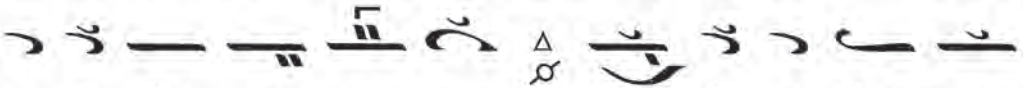

 γοι οις και τοις να μα σι τω ω ων θαυ μα

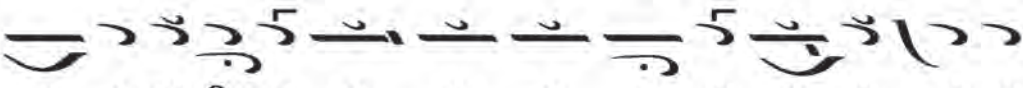

 α τω ων α α αυ του ως πα ρον τα

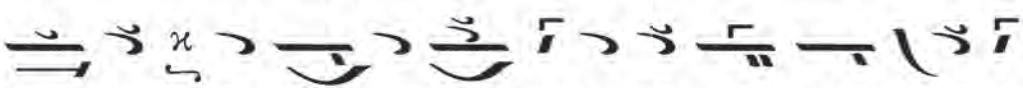

 δε ο ο ρω ω ων τες τον η με ε

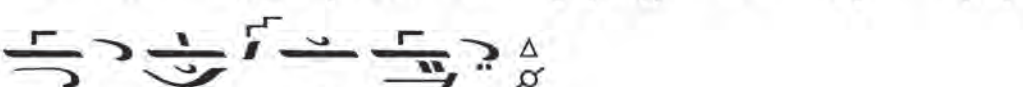

 τε ε ρον προ ο στα α α τη ην αυ τον

 ι ι ι κε τε ευ σω ω ω ω μεν ο σι

 ι ε Πα α α τερ πρε σβευ ε Χρι στω

 ω ω τω θε ε ω ω ω ω ω ω ω ω

 ω ω σω θη ναι τα ας ψυ χα α ας η η

 η η μω ω ω ω ων

Εἰς τοὺς Αἶνους. Δόξα. Ἦχος λ' ρ' Πα ρ

 Ο Ο σι ι ε ε ε πα α α α τερ π
ρ

τον πο λυ τι μον μαρ γα ρι ι ι τη ην

ε ευ ρω ω ων ος ε ε στι ι Χρι στο

ο ος ο Θε ε ε ος π'
ρ τα πα α αν

τα χαι αι ρων ε ε ε δω ω ω ω κας Δ
ρ

ε ε ε ως θα να α α του α γω νι

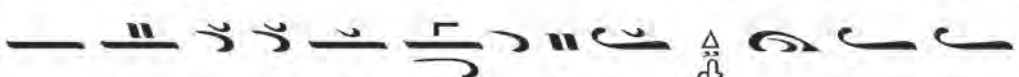
σα α α α με ε ε ε νος Δ
ρ ι να Α αυ το

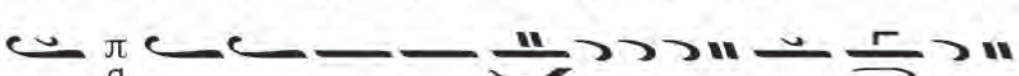
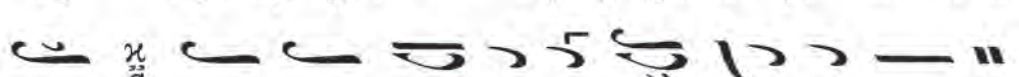
ον μο νο ο ον κερ δη η η η σης α π
ρ

με τρω πο ο θω ω δε ε Δ
ρ κτη σα α

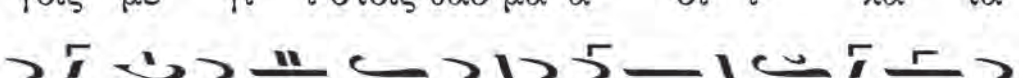
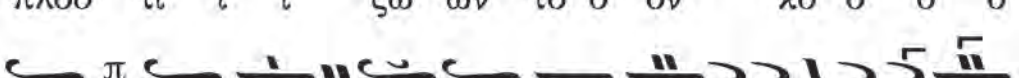
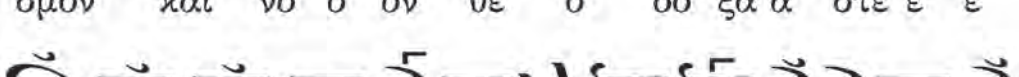
με ε νο ος α αυ το ον ο
κ
ρ πλου τον υ περ

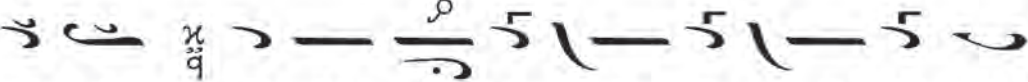

 κο σμι ι ο ον υ πε ερ ε ε πλου ου ου ου

 ου τη σας ^π₉ ον και φυ υ λα α α α ατ των

 νη φου ση καρ δι ι ι ι α ^Δ₈ εν τοις τα

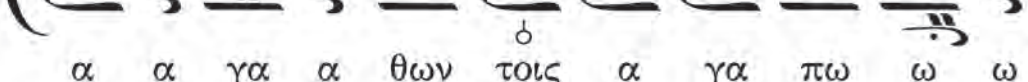
 μι ει ει οις της η η συ χι ι ι ι

 ας ^π₉ εξ αρ χον τι κη η ης α α γα α α α

 πης ^κ₉ με τα πο ο ο νου δι ι ε ε

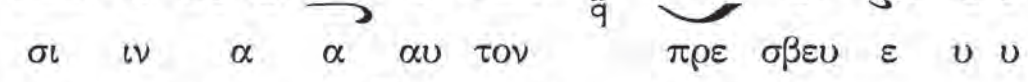
 ε ε νε ε ε ε μες ^κ₉ ερ γοι οις λο ο ο

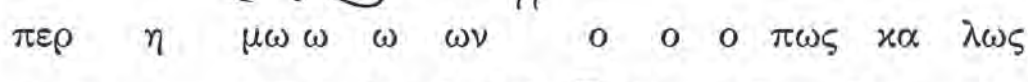
 γοις με γι ι στοις θαυ μα α ^Δ₈ σι ι κα τα

 πλου τι ι ι ζω ων το ο ον κο ο ο ο

 σμον ^π₉ και νυ υ υν θε ο δο ξα α στε ε ε

 Πα ι ι ι ι ι ι ι ι Πα ι

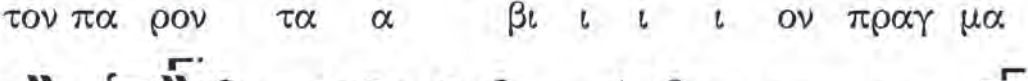

 σι ε α πο λα α α α αυ ω

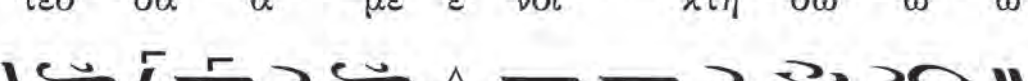

 ων των πα ρα θε ου η τοι μα σμε νω ων

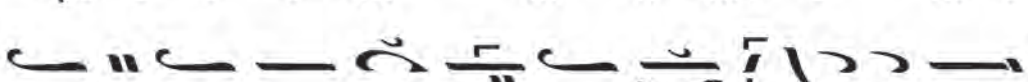

 α α γα α θων τοις α γα πω ω ω

 σι ιν α α αυ τον πρε σβευ ε υ υ

 περ η μω ω ω ων ο ο ο πως κα λως

 τον πα ρον τα α βι ι ι ι ον πραγ μα

 τευ σα α με ε νοι κτη σω ω ω

 με ε ε ε θα αν τι των ε πι ι

 γει ει ων τα ε ε που ρα α νι ι α

 α α α

Η ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2015
ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΧΕΔΙΑ-ΕΙΚΟΝΕΣ
Ι. ΗΣΥΧ. «ΕΥΑΓΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Γ. ΣΚΟΡΑΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ι. ΤΡΙΚΑΛΙΑΡΗΣ

Ἀριθμὸς ἐκδόσεως

41α